

ชื่อเรื่อง : การศึกษาตัวละครในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวธรรมรัตน์ สุนทร โชติ

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ

สาขาวิชา : เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ปีการศึกษา : ๒๕๕๕

คำสำคัญ : มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเล่มนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด” มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด”ตามหลักการวิเคราะห์นวนิยาย ด้านองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ โครงเรื่อง วิธีการสร้างตัวละคร แก่นเรื่อง กลวิธีการแต่ง และคุณค่าของนวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด” และบทที่ ๕ สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า นวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด”กลวิธีการแต่งแบ่งออกเป็นกลวิธีการเล่าเรื่องผ่านตัวละคร และกลวิธีการเล่าเรื่องผ่านผู้แต่ง กลวิธีการดำเนินเรื่องเป็นแบบลำดับเหตุการณ์ตามปฏิทิน และกลวิธีการใช้ภาษา มีการใช้บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร และภาพพจน์แบบอุปมา นอกจากนี้ยังมีการใช้สำนวนจีนแทรกในเนื้อเรื่องด้วย แนวคิดของเรื่อง ผู้แต่งต้องเสนอแนวคิดแก่ผู้อ่านว่า คนเรานั้นทุกคนล้วนแล้วแต่มีความโลภอยู่ภายในใจของตนเองเมื่อมีอำนาจอยู่ในมือแล้วล้วนแต่จะใช้อำนาจนั้นหาประโยชน์ให้กับตนเอง ด้านคุณค่าของนวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่องมินจายองราชนิบัลลังก์เลือด มี ๔ ด้าน ได้แก่ ด้านประวัติศาสตร์ ด้านปรัชญาการปกครอง ด้านวัฒนธรรม และความเชื่อ

บทนำ

ปัจจุบันประเทศเกาหลีเริ่มให้ความสำคัญในด้านวัฒนธรรม ตั้งแต่ช่วงหลังสงครามเกาหลีที่แบ่งเกาหลีเหนือ และ เกาหลีใต้ เพื่อสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการปกป้องตนเองจากวัฒนธรรมตะวันตกทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ จารีตประเพณี วิถีชีวิต การแต่งกาย อาหาร รวมทั้งกีฬาประจำชาติ และการถ่ายทอดความรู้เรื่องวัฒนธรรมผ่านทางพิพิธภัณฑ์ซึ่งมีอยู่มากมาย จนถึงปี 2540 เกาหลีเผชิญหน้ากับวิกฤตเศรษฐกิจ ทำให้เกาหลีเข้าสู่กระแสโลกาภิวัตน์ ผู้สร้างภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลีต่างมุ่งสร้างผลงานเพื่อขายในตลาดโลก

“มินจายอง ราชินีบัลลังก์เลือด” เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระราชินีมินจายอง หรือ สมเด็จพระจักรพรรดินีมยองซอง ซึ่งเป็นสมเด็จพระจักรพรรดินีที่สำคัญและโดดเด่นที่สุดในประวัติศาสตร์เกาหลีในปลายยุคโชซอนซึ่งต่อมาได้รับการสถาปนาเป็นประเทศเป็นจักรวรรดิเกาหลี พระมเหสีเมียงซองเดิม มีพระนามว่า มินจายอง เป็นบุตรสาวที่เกิดจาก ตระกูลขุนนางที่ไม่มีอำนาจเท่าไรนัก นางเป็นสตรีที่ฉลาดและใฝ่การศึกษามาตั้งแต่เด็ก ต่อมาเมื่อบิดาเสียชีวิตไปครอบครัวของนางจึงรับหลานชาย เป็นบุตรบุญธรรม เพื่อกราบไหว้บูชาบรรพบุรุษ ในปี ค.ศ 1863 พระเจ้าชอลจงเสด็จสวรรคต พระมเหสีโช ซึ่งเป็นพระญาติที่อาวุโสสุด ทรงเลือก พระเจ้าโกจง (มยองบก) เป็นพระราชารองค์ต่อไป พระเจ้าโกจงเป็นโอรสของ ฮึงซอนกุน (ตำแหน่ง แควอนกุน) และลีฮาอิง (ตำแหน่ง บูแดบูอิน) ผู้เป็นเชยของบ้านตระกูลมิน เช่นกัน ทำให้มินจายองมีโอกาสเข้าวัง แควอนกุนนั้นแรกพบได้ถูกใจในความมั่งคั่งและฉลาดเฉลียวของนาง จึงให้นางอภิเษกสมรสกับพระเจ้าโกจง

แควอนกุนนั้นเป็นผู้ว่าราชการแทนพระองค์และล้มอำนาจเก่าอย่างตระกูลคิม ไม่ให้กลับขึ้นมาใช้อำนาจอีกครั้ง และยกคนของตนนั้นประจำตำแหน่งสำคัญต่างๆ ส่วนตัวพระมเหสีมินกลับต้องทนทุกข์กับความห่างเหินของพระเจ้าโกจง เนื่องจากว่าพระเจ้าโกจง หลงรักนางสนมลี ซึ่งเรื่องนี้นั้นแควอนกุนและ บูแดบูอินต่างทราบเรื่องนี้ก่อนแล้ว ดังนั้นการอภิเษกนั้นจัดเพื่อให้พระเจ้าโกจงนั้นมีอำนาจมั่นคงยิ่งขึ้น อำนาจบริหารและปกครองทั้งหมดตกอยู่ในมือของแควอนกุนเพียงผู้เดียว นับจากวันนั้นเป็นต้นมาพระนางรู้สึกเครียดแค้นแควอนกุนเป็นอย่างมาก พระนางจึงคิดที่จะชนะใจพระเจ้าโกจง จนเมื่อพระสนมลีตั้งครรภ์ พระเจ้าโกจงรู้สึกผิดและเห็นใจพระนางเนื่องจากที่ผ่านมานั้นพระมเหสีนั้นทรงยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์และพระมเหสีลีมาโดยตลอด พระเจ้าโกจงจึงกลับมาหาพระมเหสีมิน เมื่อพระมเหสีมินทรงครรภ์

แต่แควอนกุนนั้นกลับเสนอ ฎีกาไปยัง ค้ำซิง ให้องค์ชายวันฮาคุน โอรสที่เกิดจากพระเจ้าโกจงกับพระสนมลี ซึ้นเป็นองค์ชายรัชทายาท นั้นจึงทำให้พระนางเกลียดแค้นแควอนกุนมากขึ้นไปอีก

แควอนกุนบริหารประเทศโดยกวาดล้างหอบัณฑิต ที่ขู่ครีตประชาชน และตั้งตนเป็นศาลเดี่ยว ยกเลิก กฎหมายเอารัดเอาเปรียบประชาชนแต่กลับเก็บภาษีและเกณฑ์แรงงานชาวบ้านและเพื่อสร้างราชวังคยองบค โซซอนนั้นประสบปัญหาเงินเฟ้อ และการคุกคามของประเทศแถบยุโรปและอเมริกาเหนือ จึงเป็นโอกาส ของพระมเหสีมิน เริ่มสุ่มไฟไล่เหล่าขุนนางและบัณฑิตที่ไม่พอแควอนกุน ทำให้สกุณมินของพระมเหสี เริ่ม มีอำนาจและเริ่มเข้ามามีตำแหน่งขุนนางมากขึ้น โดยคำสั่งของพระเจ้าโกจงที่มีพระราชินีมิน คอยเข้ามา บริหารอยู่หลังม่าน พระนางเริ่มแนะนำให้พระเจ้าโกจงเข้ามาบริหารประเทศเอง จนต่อมาพระนางจึงขับแควอนกุนออกจากวังได้สำเร็จ

ในขณะนั้นเองญี่ปุ่นเริ่มมีแผนการครอบงำ โซซอน ภายใต้การสนับสนุนจาก อังกฤษและอเมริกา หลักการของลีแควอนเป็นหลักการแบบปิดประเทศจากโลกภายนอก ซึ่งต่างจากนโยบายของพระมเหสีมิน ที่ ใช้นโยบายเปิดเสรี พระนางเข้าฟื้นฟูชอวอน เพื่อต้องการแสดงความแตกต่างระหว่าง หลักการของแควอน กุนกับพระนางเพียงเท่านั้น แต่นโยบายของพระนางกลับไม่ได้ก้าวหน้าไปจากนโยบายเดิมเลย ต่อมาพระ มเหสีมิน ทรงให้ประสูติโอรสที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีพระนามว่าองค์ชายทัก (พระเจ้าซุนจง) พระนางจัดงานฉลองอย่างยิ่งใหญ่ พระนางทรงนำพระนามของโอรสไปทำนุบำรุงศาสนาเป็นการใหญ่ จนเงินในพระคลัง ร่อยหรอลงอย่างมาก ต่อมาพระนางส่งฎีกาไปยังค้ำซิงถึงเรื่องการปลดองค์ชายวันฮาคุนจากตำแหน่งองค์ชาย รัชทายาท และตั้งองค์ชายทัก เป็นองค์ชายรัชทายาท ทั้งๆที่องค์ชายวันฮาคุนมีคุณสมบัติครบถ้วน โดยเลือก ขอความช่วยเหลือจากทูตญี่ปุ่น จึงเป็น โอกาสของญี่ปุ่นดำเนินการตามแผนครอบงำ โซซอน โดยเข้าปราบ กลุ่มต่อต้านญี่ปุ่นซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้สนับสนุนแควอนกุน จนญี่ปุ่นเข้ายึดครองเกาะกังฮวา และให้ โซซอน เช่นสนธิสัญญากังฮวา ที่ให้โซซอนเปิดการค้าเสรีกับคน ต่อมา “เรืออุโนโย” ของญี่ปุ่นเข้ารุกล้ำน่านน้ำโ ซซอน เพื่อให้ ค้ำซิงเลิกความสัมพันธ์กับ โซซอนแบบประเทศเหนือหัวต่อ ค้ำซิงและให้คำแนะนำแก่โ ซซอนให้เช่นสนธิสัญญากับอเมริกาหวังให้คานอำนาจญี่ปุ่นแต่ความเป็นจริง อเมริกาต่างสนับสนุนญี่ปุ่นใน ครั้งนี้

สังคมของโซซอนนั้นแบ่งแยกออกมา 2 ฝ่าย ได้แก่ฝ่ายอนุรักษนิยม และ เสรีนิยม พระมเหสีมินจ่ายของทรง ตั้งกองทหารใหม่และส่งไปศึกษายุทธวิธีการทหารแบบตะวันตกที่ค้ำซิง ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งกับกลุ่ม

ทหารเก่าที่พยายามก่อการปฏิวัติโดยการนำของแควอนกุน แต่พระนางก็ได้รับความช่วยเหลือจาก หลี่หงจาง ไต่หัวหน้ากองทัพจาก

ต้าซิง จับกุมแควอนกุนได้เพราะทำให้แผนการต่างชาติดานอำนาจกันเองนั้นล่มลง และเข้ามาควบคุมการก่อจรรจน ป้องกันไม่ให้ญี่ปุ่นแทรกแซง หลังจากนั้นพระนางพยายามสร้างสัมพันธกับรัสเซียเพื่อคานอำนาจญี่ปุ่น แต่ในวันที่ 8 ตุลาคม ปี 1895 พระนางถูกกองทัพญี่ปุ่น โดยการนำของ มิอูระ โกอโร เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำเกาหลี และทหารเกาหลี 4 นาย ลอบสังหารและเผาศพทิ้งในป่าหลังพระราชวังเคียงบ็อกที่กรุงโซล

นวนิยายเรื่องนี้ได้นำเสนอภาพสะท้อนสภาพสังคมของเกาหลีในสมัยนั้นที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ความยากจน จากมรสุมทางการเมืองทั้งภายในที่มีการแย่งชิงอำนาจการเมืองและมรสุมจากภายนอกที่ประเทศมหาอำนาจต่างต้องการล่าอาณานิคม และที่สำคัญที่สุด นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่องนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงพิษร้ายของ “อำนาจ” และ “ความโลภ” ที่ผู้คนต่างแย่งชิงที่พร้อมจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มา ที่ถึงแม้ต่างรู้ว่าเส้นทางนั้นจะนำไปสู่ความหายนะก็ตามและสุดท้ายกลับคงเหลือเพียงชะตากรรมของชาติอันแว้งคว้างไร้ทางออกในที่สุด

จุดประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษา นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด ในด้านองค์ประกอบวรรณกรรมตามหลักการวิเคราะห์วรรณกรรม ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก และกลวิธีการประพันธ์
2. เพื่อศึกษาคูณค่าของตัวละครหลักในเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด
3. เพื่อศึกษาแนวความคิดและคุณค่าทางด้านสังคมวัฒนธรรมที่ได้รับจาก นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด

ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษา นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เกาหลี เรื่องมินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด ของ หยวนเฟย แปลโดยชลาลัย ธารักษ์สิริถาวร พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มติชน,2553.
2. ศึกษาองค์ประกอบทางวรรณกรรมตามหลักการวิเคราะห์วรรณกรรม
3. ศึกษาสภาพสังคมเกาหลีในช่วงปลายโชซอน ตามแนวทางด้านประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นคุณค่าขององค์ประกอบทางวรรณกรรมในทุกด้าน
2. ทำให้เห็นแนวคิดและคุณค่าด้านตัวละครและด้านสังคมวัฒนธรรมของเกาหลีในช่วงยุคปลายโชซอน ที่ได้รับจาก นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เกาหลี เรื่องมินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด
3. ทำให้เห็นสภาพสังคมเกาหลีในช่วงปลายโชซอน และประวัติศาสตร์เกาหลี ที่สะท้อนผ่านนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เกาหลี เรื่องมินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด
4. เป็นแนวทางให้ผู้ศึกษานำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสังคมและสถานการณ์ปัจจุบันได้
5. เป็นแนวทางในการศึกษา นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ต่อไป

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาตัวละครในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง “มินจาของ ราชนิบัลลังก์เลือด” ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. สมเด็จพระจักรพรรดินีเมียงซง
2. หลักการวิจารณ์วรรณกรรม

1. สมเด็จพระจักรพรรดินีเมียงซง

ไพบูลย์ ปิตะเสน (2545) เขียนหนังสือเรื่อง “ประวัติศาสตร์เกาหลี จากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย” ซึ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของสมเด็จพระเจ้าที่แท้จริงนั้น จากการศึกษาพบว่าขอเท็จจริงในประวัติศาสตร์นั้น ได้กล่าวในลักษณะของข้อเท็จจริงหรือ ผลงานของ สมเด็จพระจักรพรรดินีเมียงซง (명성황후) หรือราชินีมิน เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากตัวละครในนวนิยายที่มีการกล่าวถึงอารมณ์และสิ่งแวดล้อมรอบกายที่ส่งผลต่อตัวละคร และสร้างลักษณะอุปนิสัยต่างๆ ให้แก่ตัวละครเพื่อเพื่อความสนุกสนาน น่าสนใจมากยิ่งขึ้น อาทิเหตุที่พระมเหสีมินได้ปกครองบ้านเมืองคู่กับพระเจ้าโกจง โดยในนวนิยายได้บอกนอกเหนือจากความเฉลียวฉลาด แล้วพระนางยังต้องการแก้แค้นแหวอนกุนที่หลอกใช้พระนางเป็นเครื่องมือ และจากการศึกษายังพบให้เห็นสาเหตุของอุปนิสัยของตัวละครพระเจ้าโกจงจากกรศึกษาพบว่า เหตุที่ทำให้แหวอนกุนนั้นสามารถ จัดการ ควบคุมพฤติกรรมของพระเจ้าโกจงได้ เนื่องจากพระเจ้าโกจงนั้น นักวิชาการบางท่านมองว่าเหตุก็องค์ชายแหวอนกุน มองว่าโอรสที่ขึ้นครองราชย์ค่อนข้างไร้สติปัญญา เนื่องจากการสืบสายพระโลหิตที่ใกล้ชิดกันระหว่างองค์ชายแหวอนและพระชายา จึงทำให้แหวอนกุนนั้นมีอิทธิพลในราชสำนักสูงมาก

2. หลักการวิจารณ์วรรณกรรม

ลินจง จันทรวราทิตย์ (2545) เขียนหนังสือเรื่อง “วรรณกรรมวิจารณ์” โดยผู้เขียนมุ่งหวังที่จะให้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะและคุณค่าของนวนิยายซึ่งเป็นวรรณกรรมที่แพร่หลายและมีอิทธิพลที่สุดในยุคปัจจุบัน ด้วยความเชื่อมั่น ในความจำเป็นดังกล่าวแล้ว โดยพึงเล็งในกรอบของนวนิยายไทยและนวนิยายแปลจากต่างประเทศที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี หรือ มีอิทธิพล บทบาท ต่อวงการวรรณกรรมของ

ไทย ทั้งนี้ นอกจากจะเสนอเนื้อหาในด้านของประวัติ ความเป็นมา ตลอดจนชนิดหรือประเภทของ นวนิยายแล้ว ก็จะเป็นความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของวรรณกรรม นวนิยาย โดยแบ่งออกเป็น 4 บท โดย บทที่ 1 และ บทที่ 2 กล่าวถึงกำเนิดและพัฒนาการของ นวนิยายไทย บทที่ 3 กล่าวถึงประเภทของ นวนิยาย บทที่ 4 กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยาย และภาคผนวก ได้มีตัวอย่าง ของวรรณกรรมวิจารณ์ ของ นวนิยายไทยเรื่อง แด่คุณครูด้วยคมแฝก และ เกร็ดแก้วประกายรุ่ง ของ “อัญมณีแห่งชีวิต” สำหรับการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ เรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด ผู้ศึกษาได้ใช้รายละเอียดและแนวทางการวิจารณ์วรรณกรรมที่กล่าวไว้ในบทที่ 4 มาเป็นกรอบความคิดและทฤษฎีสำคัญในการศึกษา ดังที่ โรเบิร์ตส์และจาคอบส์ ได้อธิบายว่า องค์ประกอบแต่ละส่วนจะมีความสัมพันธ์และสำคัญต่อกันอย่างใกล้ชิด จึงต้อง พิจารณาภาพรวมขององค์ประกอบทั้งหมดเสมอ ทั้งในแง่ของเอกภาพ สัมพันธภาพ ตลอดจนสัดส่วนที่เหมาะสม

1. โครงเรื่อง (Plot)

1. โครงเรื่องส่วนใหญ่มีลักษณะเกิดขึ้นจากความขัดแย้งนั้น โดยแบ่งความขัดแย้งเป็น ๕ ประเภท ได้แก่
 1. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
 2. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม
 3. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับจิตใจ
 4. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ
 5. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับโชคชะตา
2. ในการกำหนดโครงเรื่อง พฤติกรรมของตัวละครต้องมีความหมายกับโครงเรื่อง สถานการณ์ผลักดันให้ตัวละครทำพฤติกรรมต่างๆ ได้อย่างเป็นเหตุเป็นผลหรือกลมกลืนกับบุคลิก พื้นเพอุปนิสัยของตัวละคร
3. การดำเนินเรื่องที่มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่
 1. จุดเริ่มเรื่อง(Exposition) ส่วนของเรื่องที่แนะนำให้ผู้อื่นเข้าใจเรื่องที่จะดำเนินต่อไป การเปิดเรื่องอาจว่าด้วยความเป็นมาของตัวละคร สถานที่ และเวลาที่เหตุการณ์นั้นๆ เกิดขึ้น หรือ สาเหตุของปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่จะมีต่อไปในเรื่อง
 2. จุดเริ่มต้นของปัญหา(Complication) จุดหันเหหรือจุดคลี่คลายเมื่อเข้าสู่เนื้อเรื่อง
 3. จุดวิกฤต(Crisis) จุดที่เหตุการณ์และความขัดแย้งได้พัฒนาถึงจุดสูงสุด
 4. ปัญหาที่เริ่มคลี่คลาย(Falling action) เหตุการณ์กลับจนได้ผ่านไปแล้ว

5. จุดจบของปัญหา(Resolution) จุดที่ปัญหาคลี่คลายไปได้หมด

กลวิธีในการเล่าเรื่อง

1. การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน
2. การเล่าเรื่องย้อนต้น สลับกับการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
3. การสื่อความคิด คือ เป็นการสื่อความหมายตามโลกทัศน์ของผู้แต่ง
อย่างแจ่มแจ้ง เป็นที่เข้าใจของผู้อ่าน
4. การคลี่คลายเรื่องไปตามขั้นตอนต่างๆ ที่ดำเนินไปตามเนื้อเรื่อง
5. การใช้สัญลักษณ์ สัญลักษณ์อาจมาเพียงบางตอนของเรื่อง การใช้สัญลักษณ์
แสดงให้เห็นถึงความสามารถของผู้แต่ง ที่แสดงได้อย่างตรงไปตรงมา หรือวิธีการ
เล่าที่แตกต่างออกไป

4 . ตัวละคร (Character) เป็นบุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้น มีบทบาทในเนื้อเรื่องหรือเป็นผู้เคลื่อนไหวดำเนิน ไปสู่จุดหมายของเรื่อง

4.1 ลักษณะบทบาท และความสำคัญของตัวละครที่ประกฏในเรื่อง

4.1.1 ตัวละครเอก คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง

4.1.2 ตัวละครประกอบ คือ ตัวละครที่มีบทบาทรองลงมา เป็นตัวละครที่ทำให้เกิดเรื่องราวหรือ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายของเรื่อง

4.2 ลักษณะนิสัยของตัวละคร

4.2.1 ตัวละครน้อยลักษณะ หรือตัวละครไม่ซับซ้อน เป็นตัวละครที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทน ความคิด คุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว

4.2.2 ตัวละครหลายลักษณะ หรือตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน เป็นตัวละครที่มีนิสัยคล้ายคน ทั่วไป

ผลการศึกษา

ในบทนี้ผู้ศึกษาจะแสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายแปลจีนเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด ประกอบด้วย โครงเรื่อง วิธีการสร้างตัวละคร และแก่นเรื่อง

เนื้อเรื่องย่อ

นวนิยายเรื่องมินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด เป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ พระราชินีมิน ราชนีองค์สุดท้ายแห่งอาณาจักร โซซอน หรือเกาหลีในปัจจุบัน ชีวิตของพระนางเป็นส่วนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์ที่สำคัญของโซซอนก่อนการประกาศสถาปนาประเทศเป็นจักรวรรดิเกาหลีในที่สุด

มินจายอง เป็นบุตรสาวของ นายมินซิริค ซึ่งเป็นตระกูลขุนนางที่ไม่มีอำนาจเท่าไรนัก นางเป็นสตรีที่ฉลาดและใฝ่การศึกษามาตั้งแต่เด็ก ต่อมาเมื่อบิดาเสียชีวิตไปครอบครัวของนางจึงรับหลานชาย มินซึงโฮ เป็นบุตรบุญธรรม เพื่อกราบไหว้บูชาบรรพบุรุษ ในปี ค.ศ 1863 พระเจ้าชอลจงเสด็จสวรรคต พระมเหสีโซทรงเลือก พระเจ้าโกจง(มยองบกก) เป็นพระราชองค์ต่อไป พระเจ้าโกจงเป็นโอรสของฮึงซอนกุน (ตำแหน่ง แควอนกุน)และลีฮาอิง(ตำแหน่ง บูแดบูอิน) ผู้เป็นเขยของบ้านตระกูลมิน เช่นกัน ทำให้มินจายองมีโอกาสเข้าวัง แควอนกุนนั้นแรกพบได้ถูกใจในความงดงามและฉลาดเฉลียวของนาง จึงให้นางอภิเษกสมรสกับพระเจ้าโกจง

แควอนกุนนั้นเป็นผู้ว่าราชการแทนพระองค์และล้มอำนาจเก่าอย่างตระกูลคิม ไม่ให้กลับขึ้นมามีอำนาจอีกครั้ง และยกคนของตนนั้นประจำตำแหน่งสำคัญต่างๆ ส่วนตัวพระมเหสีมินกลับต้องทนทุกข์กับความห่างเหินของพระเจ้าโกจง เนื่องจากว่าพระเจ้าโกจง หลงรักนางสนมลี ซึ่งเรื่องนี้แควอนกุนและ บูแดบูอินต่างทราบเรื่องนี้ก่อนแล้ว พระนางจึงเข้าใจแล้วว่าพระนางเป็นเพียงหุ่นเชิดภายในวังเท่านั้น การอภิเษกนั้นจัดเพื่อให้พระเจ้าโกจงนั้นมีอำนาจมั่นคงยิ่งขึ้น อำนาจบริหารและปกครองทั้งหมดตกอยู่ในมือของแควอนกุนเพียงผู้เดียว นับจากวันนั้นเป็นต้นมาพระนางรู้สึกเครียดแค้นแควอนกุนเป็นอย่างมาก พระนางจึงคิดที่จะชนะใจพระเจ้า โกจง จึงยอมแสวงยอมรับถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าโกจง และพระสนมลี ในขณะเดียวกันสิ่งที่นางทำนั้นยังทำให้พระเจ้าโกจงเปิดใจต่อนางด้วยเช่นกัน เมื่อพระสนมลีตั้งครรภ์ พระเจ้าโกจงรู้สึกผิดและเห็นใจนาง จนท้ายที่สุดพระเจ้าโกจงจึงกลับมาหาพระมเหสีมิน ต่อมาพระมเหสีมินทรง

ครรรค์ แต่แควอนกุนนั้นได้เสนอ ฎีกาไปยังต้าซิง ให้อ๋องคังชายวันฮาคุน โอรสที่เกิดจากพระเจ้าโกจงกับพระสนมลี ซึนเป็นองค์ชายรัชทายาท นั้นจึงทำให้พระนางเกลียดแค้นแควอนกุนมากขึ้นไปอีก

แควอนกุนบริหารประเทศโดยกวาดล้างชอวอน (หอบัณฑิต) ที่ชู้ดริประชาชน และตั้งตนเป็นศาลเดี่ยว ยกเลิกกฎหมายเอารัดเอาเปรียบประชาชนแต่กลับเก็บภาษีและเกณฑ์แรงงานชาวบ้านและเพื่อสร้างราชวงศ์คยองบค รวมทั้งเกิดปัญหาเงินเฟ้อ และการคุกคามของประเทศแถบยุโรปและอเมริกาเหนือ พระมเหสีมิน เริ่มสุมไฟใส่เหล่าขุนนางและบัณฑิตที่ไม่พอแควอนกุน ทำให้สกุณมินของพระมเหสี เริ่มมีอำนาจและเริ่มเข้ามา มีตำแหน่งขุนนางมากขึ้น โดยคำสั่งของพระเจ้าโกจงที่มีพระราชนิมนิต คอยเข้ามาบริหารอยู่หลังม่าน พระนางเริ่มแนะนำให้พระเจ้าโกจงเข้ามาบริหารประเทศเอง จนต่อมาพระนางจึงขับแควอนกุนออกจากวังได้สำเร็จ

ในขณะนั้นเองญี่ปุ่นเริ่มมีแผนการครอบงำ โซซอน ภายใต้การสนับสนุนจาก อังกฤษและอเมริกา หลักการของลีแควอนเป็นหลักการแบบปิดประเทศจากโลกภายนอก ซึ่งต่างจากนโยบายของพระมเหสีมิน ที่ใช้นโยบายเปิดเสรี พระนางเข้าฟื้นฟูชอวอน เพื่อต้องการแสดงความแตกต่างระหว่าง หลักการของแควอนกุนกับพระนางเพียงเท่านั้น แต่นโยบายของพระนางกลับไม่ได้ก้าวหน้าไปจากนโยบายเดิมเลย หลังจากนั้น 2 ปี พระมเหสีมิน ทรงประสูติโอรสที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีพระนามว่าองค์ชายทัก (พระเจ้าซุนจง) พระนางจัดงานฉลองอย่างยิ่งใหญ่ หากแต่พระนางยังทรงห่วงเกรงสุขภาพขององค์ชายทัก จึงนำพระนามของโอรสไปทำนุบำรุงศาสนาเป็นการใหญ่ จนเงินในพระคลังร่อยหรอลงอย่างมาก ต่อมาพระนางรับสั่งให้แก้ฎีกา โดยส่งไปยังต้าซิงถึงเรื่องการปลดองค์ชายวันฮาคุนจากตำแหน่งองค์ชายรัชทายาท และตั้งองค์ชายทัก เป็นองค์ชายรัชทายาทแทน ทั้งๆที่องค์ชายวันฮาคุนมีคุณสมบัติครบถ้วน โดยเลือกขอความช่วยเหลือจากทูตญี่ปุ่นจนสำเร็จ ญี่ปุ่นดำเนินการตามแผนครอบงำโซซอน โดยเข้าไปรบกวนต่อด้านญี่ปุ่นที่ส่วนแล้วแต่เป็นผู้สนับสนุนแควอนกุน จนญี่ปุ่นเข้ายึดครองเกาะกังฮวา และให้โซซอนเซ็นสนธิสัญญากังฮวา ที่ให้โซซอนเปิดการค้าเสรีกับตน ต่อมา“เรืออุโนโย” ของญี่ปุ่นเข้ารุกรานน้ำโซซอน เพื่อให้ต้าซิงเลิกความสัมพันธ์กับโซซอนแบบแบบประเทศเหนือหัว

ต้าซิงให้คำแนะนำแก่โซซอน โดยให้เซ็นสนธิสัญญากับอเมริกาหวังให้คานอำนาจญี่ปุ่นแต่ความเป็นจริงอเมริกาต่างสนับสนุนญี่ปุ่นในครั้งนี้อเอง

สังคมนาของโซซอนนั้นแบ่งแยกออกมา 2 ฝ่าย ได้แก่ฝ่ายแควอนกุน:อนุรักษนิยม และฝ่ายพระมเหสีมิน:เสรีนิยม พระนางทรงตั้งกองทหารใหม่และส่งไปศึกษายุทธวิธีการทหารแบบตะวันตกที่ต้าซิง ซึ่งนำไปสู่ความ

ขัดแย้งกับกลุ่มทหารเก่าที่พยายามก่อการปฏิวัติ โดยการนำของแควอนกุน แต่พระนางก็ได้รับความช่วยเหลือจาก หลี่หงจาง ได้หัวหน้ากองทัพจากต้าซิง จับกุมแควอนกุนได้เพราะทำให้แผนการต่างชาติคานอำนาจกันเองนั้นล่มลง และเข้ามาควบคุมการก่อการจล ป้องกันไม่ให้ญี่ปุ่นแทรกแซง หลังจากนั้นพระนางพยายามสร้างสัมพันธกับรัสเซียเพื่อคานอำนาจญี่ปุ่น วันที่ 8 ตุลาคม ปี 1895 พระนางจึงถูกกองทัพญี่ปุ่น โดยการนำของ มิอูระ โกอโร เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำเกาหลี และทหารเกาหลี 4 นาย ลอบสังหารและเผาศพทิ้งในป่าหลังพระราชวังเคียงบ็อกที่กรุงโซล

โครงเรื่อง

โครงเรื่อง (Plot) คือ การจัดลำดับเหตุการณ์ว่าเกิดอะไรขึ้นในเรื่อง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นมีความหมายอย่างไร ในวรรณกรรมเรื่อง มินจายอง ราชินีบัลลังก์เลือด เป็นเรื่องราวของพระมเหสีมิน ที่ได้อภิเษกสมรสกับพระเจ้าโจจง การอภิเษกสมรสนี้พระมเหสีมินทราบภายหลังว่า พระนางเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งเพื่อให้พระเจ้าโจจงมีคุณสมบัติในการขึ้นครองราชย์แต่ แควอนกุน พระบิดาของพระเจ้าโจจง กลับกุมอำนาจปกครองในภายหลัง ดังนั้นพระมเหสีมินจึงพยายามแย่งชิงอำนาจการเมืองให้กลับมาเป็นของตน

ในการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจายอง ราชินีบัลลังก์เลือด ผู้ศึกษาจะแบ่งโครงเรื่องออกเป็น ๓ ประเด็น ได้แก่ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ดังนี้

1. การเปิดเรื่อง

การเปิดเรื่อง คือ จุดที่จะสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่องต่อไป การเปิดเรื่อง อาจจะเริ่มด้วยสถานที่ที่มีความสำคัญต่อตัวละครและเนื้อเรื่องอาจจะเปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครสำคัญของเรื่อง หรือสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเพื่อจะให้อ่านได้เข้าใจเหตุการณ์ที่ติดตามมา วรรณกรรมเรื่อง มินจายอง ราชินีบัลลังก์เลือด มีการเปิดเรื่องแบบย้อนปฏิทิน โดยกล่าวถึงพระมเหสีอินฮยอน แห่งตระกูลมิน ในสมัยพระเจ้าฮโยจง และพรรณนาถึงช่วงชีวิตที่ลำบากของพระมเหสีอินฮยอน ดังข้อความที่ว่า

หมั้นตกอยู่ในปีที่ 21 ของพระเจ้าชุกจงแห่งอาณาจักร โซซอน (ค.ศ. 1659) สตรีสาวนางหนึ่งยืนฟังมันไม้ไผ่บนกระเบื้องของจวนกัมโก (กัมโกดง) ใกล้เมืองหลวงอันถูกคง สายตาทอดมองไปไม้พลั่วไหวหอยก้อส้อสายลมกลางสวนหย่อม สูดลมหนาวยะเยือกเสียดแทงกระดูกเข้าไปเก็บกักไว้ในอก นางหยุดยืนเพียงครู่ก่อนหันหลังเดินกลับห้องพักส่วนตัวปิดประตูลง ที่นี่คงเป็นที่พำนักแห่งสุดท้ายและคงเป็นสุสานกลบฝังความเขว้าว้าย

ของนางอีกด้วย ความเคารพยำเกรง เกียรติยศชื่อเสียง ความหรรษาฟังเพื่อ และการใส่ร้ายป้ายสี การดูถูกเหยียดหยาม ความเศร้าหมอง หดหู่ ความด้อยต่ำด้อยค่า ชะตาชีวิตพลิกผันตรงตรงข้ามกันเช่นนี้เกี่ยวพันกับนางอย่างลึกซึ้ง หากในเวลานี้สตรีวัยยี่สิบแปดต้องการเพียงนั่งอย่างสงบ หลับตาลง หยุดเวลาไว้และปล่อยให้ภาพชีวิตเลื่อนไหลไป

(หน้า 11)

ข้อความข้างต้น เป็นการเปิดเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านทราบว่า ผู้แต่งได้ย่นเวลาไปเมื่อ๑๕๒ ปีก่อน พระมเหสีอินฮยอนนั้นถูกนางสนม ใส่ร้ายป้ายสีและทำให้พระเจ้าอโยจงเข้าใจพระทัยผิด จับไล่พระนางออกจากวัง เรื่องราวเหล่านี้ถูกเปิดโปงภายหลังโดยบัณฑิตท่านหนึ่ง ที่ได้นำเรื่องราวชีวิตของพระนางเรียบเรียงขึ้นเป็นนวนิยาย จนภายหลังพระเจ้าอโยจงได้รับสั่งให้พาพระนางกลับเข้าวังดังเดิม

2. การดำเนินเรื่อง และการสร้างความขัดแย้ง

การดำเนินเรื่องเรื่อง เป็นขั้นตอนที่สืบต่อจากการเปิดเรื่อง เป็นจุดความขัดแย้งเพื่อขมวดปมปัญหาให้ทวีความยุ่งยากซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การดำเนินเรื่อง จะเป็นไปตามลำดับเหตุการณ์จากจุดตั้งต้นไปตามลำดับจนปมปัญหาทวีความเข้มข้นถึงจุดวิกฤตแล้วจะคลี่คลายเรื่องไปสู่จุดจบ วรรณกรรมเรื่อง มินจาของ ราชนิบัลลังก์เลือด มีการดำเนินเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงชีวิตของพระมเหสีมินว่า นับตั้งแต่เมื่อพระนางยังทรงพระเยาว์มีชื่อว่า จายอง ต่อมาได้ ต่อมาจายองมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นเมื่อผู้เป็นลูกพี่ลูกน้อง ลีฮาอิง ภริยาของฮึงซอนกุนในตอนแรกเป็นเชื้อพระวงศ์ตกอับ ภายหลังได้เป็นขุนนางคนสนิทของพระมเหสีโซและนั่นทำให้ มินยอง ได้รับเลือกให้เป็นพระมเหสี เมื่อมินยองได้รับตำแหน่งเป็นพระมเหสีมิน พระนางกลับได้ทราบภายหลังว่าตนเป็นเพียง หมากตัวหนึ่งของ แควอนกุน(ตำแหน่งผู้ว่าราชการแทนพระมหากษัตริย์) ให้ตนสามารถว่าราชการหลังม่าน ดังนั้นพระมเหสีมินจึงพยายามแย่งชิงอำนาจกับแควอนกุน ให้พระเจ้าโองงนั้นมีอำนาจและสามารถปกครองบ้านเมืองได้ตามตำแหน่งหน้าที่ที่ถูกต้อง แต่เมื่อเกิดการแย่งชิงอำนาจกันนั้น รูปแบบการปกครองของ แควอนกุน กับ พระมเหสีมิน นั้นกลับไม่ต่างกันเลย ยังมีการเรียกเก็บภาษีแบบทุจริตูดเนื้อราษฎร ซ้ำร้ายพระโอรสของพระมเหสีมินถูกลอบปลงพระชนม์ พระมเหสีมินจึงพยายามทุกวิถีทางที่ทำให้พระโอรสปลอดภัยที่สุด โดยการบริจาคเงินเพื่อทำนุบำรุงศาสนาและจัดพิธีวันพระราชสมภพอย่างฟุ่มเฟือย จนพระคลังร่อยหรอ

อาจแบ่งการดำเนินเรื่องได้เป็น 2 ช่วงเวลา กล่าวคือในช่วงแรก มินจาองมีความเป็นอยู่ที่ลำบาก เพราะนับตั้งแต่พระมเหสีมินยอนถูกขับออกจากวัง อำนาจของตระกูลมินนั้น ถูกตระกูลคิม ที่เป็นตระกูลสายของพระสนมจางฮุยบินกุมอำนาจไว้หมดแล้ว คนตระกูลคิมจึงไม่มีบทบาททางราชสำนักอีก

ต่อไป ช้ำยังถูกกดขี่ข่มเหง มินชิรค บิดาของมินจยของนั้นก็เช่นกัน จากเรื่องราวของพระมเหสีมินฮยอน นั้น ยิ่งทำให้มินชิรคไม่อยากมีลูกสาวเพราะกลัว เพราะไม่อยากให้ลูกสาวของตนนั้นต้องไปยุ่งเกี่ยวกับการแข่งขันอำนาจภายในวัง แต่เมื่อมินชิรคให้กำเนิดมินจยของ มินชิรคก็ไม่ทอดทิ้ง มินจยเอง แต่เลี้ยงนางได้เป็นอย่างดีและส่งเสริมให้นางเรียนสูงๆ เมื่อมินจยของเติบโตก็แสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพที่น่ายำเกรง เข้มแข็งเยี่ยงเด็กชาย ราวกลับว่านางเกิดเพื่อเป็นผู้นำ ดังตัวอย่าง

“ท่านแม่ อย่าได้กล่าวเรื่องเพื่อฝันเช่นนี้ เราควรจะคิดว่าถ้าความเป็นอยู่ดีขึ้นแล้วจะช่วยเหลือผู้อื่น
อย่างไรมากกว่า อย่าเอาแต่เฝ้ารอรับบริจาคคนอื่นเช่นนี้อีกเลย”
“เราจะเอาปัญญาที่ไหนไปทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้นได้แล้ว”
“ท่านแม่อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ใครเล่าจะล่วงรู้โชคชะตาของมนุษย์กระทั่งจวงฮึงซอนที่เมื่อหลายปี
ก่อนฐานะพอๆ กับเรายังมีพระราชพาพระองค์หนึ่ง นับเป็นเรื่องที่ใครก็คาดคิดไม่ถึง”

(หน้า 37)

จะเห็นได้ว่าการดำเนินเรื่องในช่วงแรกผู้เขียนจะกำหนดชะตากรรมของตัวละครให้มีความเป็นอยู่ที่ลำบาก ซึ่งขัดกับนิสัยของตัวละครมินจยของที่ไม่ยอมแพ้ต่อชะตากรรมของตน ลักษณะนิสัยนี้เองจึงทำให้ตัวละครก้าวเข้าสู่ชีวิตในวังหลวงด้วยความเฉลียวฉลาดของนาง เมื่อจวงฮึงซอน ที่ได้รับตำแหน่งเป็นแควอนกุนเล็งเห็นลักษณะของนาง ที่เฉลียวฉลาด สง่างาม มีความเป็นผู้นำ บวกกับตระกูลของนางที่เป็นตระกูลทางฝั่งภริยาของตน ไม่เกี่ยวข้องกับตระกูลใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นแควอนกุนจึงเลือกนางให้เป็นพระมเหสีกับพระเจ้าโกจง ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายของตน และเมื่อมินจยของเข้ามาใช้ชีวิตในวังหลวง เป็นพระมเหสีมิน

เรื่องราวของการแข่งขันอำนาจ การใส่ร้ายป้ายสีภายในวัง จึงเริ่มเกิดขึ้น เหมือนเมื่อที่เกิดขึ้นกับพระมเหสีมินฮยอน ผู้ซึ่งเป็นย่าทวดของพระนาง เรื่องราวของชีวิตในวังหลวงของพระมเหสีมิน สามารถแบ่งความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้เป็น 2 ประการ คือ

1. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ กล่าวคือ เมื่ออภิเษกสมรสกับพระเจ้า โกอง แต่พระเจ้า โกองตกหลุมรักพระสนมเป็นอย่างมาก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ นั้น แควอนกุนและลีอาอิงกลับรู้อีกก่อนอยู่แล้ว พร้อมทั้งส่งสมุนไปพรบารุงให้กับพระสนมลิไว้บารุงพระครรภ์อีกด้วย เมื่อพระมเหสีมินทราบข่าวจึงรู้สึกเคียดแค้นกับการถูกทรยศในครั้งนี้เป็นอย่างมาก ดังข้อความที่ว่า

‘พระมเหสีมินแทบไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน พระวรกายสั่นเทา ความเชื่อมั่นที่เรียกคืนกลับมาได้เมื่อคืนฟังกษัตริย์ในพริบตา การที่แควอนกุนกับนูแคนูอินเลือกพระนางมาเป็นพระมเหสี นางลิผู้เป็นมารดารู้สึกชอบคุณพวกเขาอย่างมาก คิดว่าพวกเขาเป็นเสมือนบิดามารดาผู้ให้กำเนิดใหม่ก็ไม่ปาน พระมเหสีมิน ยิ่งซาบซึ้งในบุญคุณของ นูแคนูอินเป็นอย่างยิ่ง แต่ในขณะที่เดียวกับที่แควอนกุนผลักดันให้พระนางเป็นพระมเหสี ก็ยิ่งขอมให้ฝ่าพระบาทมอบความรักใคร่เมตตาแก่สตรีอื่น ส่วน นูแคนูอินเองก็ส่งของบารุงมาให้นางปีศาจจึงจอกอีกทั้งหมดนี้เพื่ออะไรกัน เพลงพิโรธแผดเผาพระหทัยของพระมเหสีมิน พระนางไม่ทันรู้สึกพระองค์เลยว่าพระอัสสุชลพรั่งพรูออกมาจากพระเนตร’

(หน้า 179)

ภายในห้องบรรทม พระมเหสีมินค่อยๆ ปล่อยของค์ชาย วางพระศพลงบนพระแท่น บนพระพักตร์ไม่ฉายแววเศร้าโศก หากเปลี่ยนเป็นความโกรธแค้นขึ้นมาแทน คำพูดทั้งหมดของมินซิงโฮเสียดแทงเข้าไปในพระทัยของพระมเหสีมินทีละคำ พระนางจารความเคียดแค้นลงไปนในพระทัยทีละน้อย

(หน้า 157)

‘หากวังเงาไม่อาจให้กำเนิดรัชทายาท ถึงตอนนั้นคงเกิดการต่อสู้แย่งชิงขึ้นในวัง ตำแหน่งพระราชามีถูกวันฮาคุนแย่งชิงไปหรือ ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไรดี ข้าพวุนวายแย่งชิงอำนาจอย่างยากเย็น คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายแล้วก็ต้อง ยกคุณนางโจรขึ้นตำแหน่ง!’

(หน้า 240)

2. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับจิตใจของตนเอง ปราภฏเด่นชัดในตัวละคร 2 ตัว ได้แก่ พระเจ้า โกอง และ ฮงซังกุง ดังนี้

2.1) พระเจ้า โกอง

ผู้เขียนได้สร้างตัวละครนี้ที่มีความขัดแย้งภายในจิตใจของตนเอง ตัวละครพระเจ้า โกอง โดยเกิดจากระหว่างที่พระเจ้า โกองยังไม่อภิเษกสมรส ทรงตกหลุมรักนางสนมลี แต่เมื่อเด

วอนคุณ ผู้ซึ่งเป็นบิดาบังคับให้อภิเษกสมรสกับ มินจายอง ด้วยลักษณะนิสัยที่ อ่อนแอ ไม่มี
ความเด็ดขาด จึงยอมอภิเษกสมรสกับมินจายอง ดังข้อความที่กล่าวไว้ว่า

‘ทันขบวนเต็มไปด้วยความสนุกสนานและการเฉลิมฉลอง หากบนพระพักตร์ของ
พระราชาก็เป็นเจ้าบ่าวกลับไร้ซึ่งประกายความยินดี ถึงแม้พระองค์จะไม่กล้าปฏิเสธงาน
อภิเษกสมรสที่ผู้ใหญ่จัดแจงให้ แต่พระทัยของพระองค์ก็กับทึงไว้ที่พระสนมลี’

(หน้า 71)

หลังจากงานอภิเษกสมรสระหว่างพระเจ้าโกจงและมินจายอง พร้อมทั้งแต่งตั้ง มินจายอง
เป็น พระมเหสีมิน ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าโกจงกับพระมเหสีมินนั้น ไม่สู้หน้าขึ้นเลย
ซ้ำพระมเหสีมินยังทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าโกจงและ นางสนมลีอีกด้วย พระ
มเหสีมินความพยายามพิชิตใจพระเจ้าโกจงด้วย ความดี และทรงเข้าพระทัยพระเจ้าโกจง ถึง
ความสัมพันธ์ระหว่างนางสนมลี จนพระเจ้าโกจงนั้น เริ่มเปิดพระทัยต่อพระมเหสีมินมากขึ้น
ท้ายที่สุดพระเจ้าโกจงทรงรักพระมเหสีมินในที่สุด ดังข้อความที่ว่า

‘พระเจ้าโกจงที่ลุ่มหลงไปกับความอ่อนโยนของพระสนมลีพลันสำนึกว่าพระองค์
ทอดทิ้งพระมเหสีไปเนิ่นนานนัก ก่อนพิธีอภิเษกสมรสพระเจ้าโกจงมองพระมเหสีมิน
อย่างมีอคติ หลังอภิเษกสมรสจึงพบว่าพระมเหสีเองก็เป็นคนที่อ่อน โยน จิตใจดีงามและ
โอบอ้อมอารี จนกระทั่งวันนี้พระองค์เพิ่งจะค้นพบว่าทรงโปรดปรานสตรีที่อ่อนโยนผู้นี้
แล้ว ในบางราตรีที่ร่วมอภิรมย์กับพระสนมลี บางขณะรอยยิ้มสรวลของพระมเหสีมิน
เคยปรากฏแวบผ่านในห้วงความคิด เพียงแต่พระองค์ไม่อยากจะครุ่นคิดให้มากความ มาวันนี้
ความรู้สึกผิดที่กัดเคี้ยวไว้มาช้านานก็ทำให้พระเจ้าโกจงยื่นพระหัตถ์ออกไปรับ
พระมเหสีมินเข้ามาในอ้อมพระอุระ’

(หน้า 91)

2.2) บูแดบูอิน

ผู้เขียนได้สร้างให้ตัวละครนี้มีความขัดแย้งภายในจิตใจของตนเองเช่นกัน เนื่องจาก
บูแดบูอินนั้น เดิมมีพระนามว่าลีฮาอิง เป็นภริยาของแดวอนกุน ฮงซังกุนนั้นเป็นคนตระกูลมิน

เช่นเดียวกับพระมเหสีมิน โดยถือลำดับญาติเป็น ลูกพี่ลูกน้องและยังเป็นลูกสะใภ้ของตน แต่ แควอนกุนต้องการกำจัดพระมเหสีมินเสีย ดังนั้น บูแดบูอินจึงเลือกช่วยพระมเหสีมิน จาก เหตุการณ์ที่ แควอนกุน ตั้งกบฏและต้องการลอบปลงพระชนม์พระมเหสีมิน ดังข้อความที่ กล่าวไว้ว่า

‘บูแดบูอินเห็นวังหลวงสับสนวุ่นวายไปหมด จึงรีบเข้าไปในตำหนักเพื่อตามหาพระเจ้า โกอง ทว่ากลับพบ พระมเหสีมินสวมชุดนางกำนัลยืนหน้าซิดเพื่อกวัดวั้นระริกพร้อมกับเหล่านางกำนัลในลาน เมื่อ บูแดบูอิน เห็นเช่นนั้นหยาดน้ำตาพร่างพรูออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ถึงแม้พระมเหสีมินต้องการแข่งชิงอำนาจจึงประกาศ เป็นศัตรูกับสามีของตน ทว่าตอนที่ท่านน้ำล้นปวยได้ฝากฝังลูกสาวคนเดียวคนนี้ไว้กับตน และยังเป็น ลูกสะใภ้ที่นางรักมาก เอ้อ...ถ้ารู้แต่แรกว่าจะเป็นเช่นนี้ ตอนนั้นไม่น่าส่งนางเข้าวังเลย’

(หน้า 260)

วิธีการพัฒนาปมปัญหา

ผู้เขียนได้พัฒนาปมปัญหาให้เหตุการณ์มีความต่อเนื่องกัน แต่ละปัญหาจะมีความเกี่ยวเนื่องกัน ตั้งแต่ต้นเรื่อง จนกระทั่งได้บทสรุปของเรื่อง ปมปัญหาที่สำคัญอาจเริ่มได้จากเมื่อกล่าวถึงจากพระมเหสีมิน ทราบความจริงว่าตนโดนหลอกให้อภิเษกสมรสกับพระเจ้า โกอง ให้เป็นเพียงหมากตัวหนึ่งเพื่อให้ พระเจ้า โกองสามารถขึ้นครองราชย์อย่างสมบูรณ์ในขณะเดียวกันที่ แควอนกุนนั้นมีตำแหน่งพ่อของ พระราชา’ เข้ามาปกครองหลังมาน เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความคับแค้นใจให้กับพระมเหสีมิน เป็น อย่างมาก ดังข้อความที่ว่า

‘ในที่สุดพระมเหสีมินก็เข้าพระทัยว่าตนอยู่ในตำแหน่งนี้อย่างอ้ำว้างโดดเดี่ยวเพียงใด ไม่มีใครช่วยเหลือ พระนางได้ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเท่านั้น ตำแหน่งพระมเหสีก็เป็นแค่หมากตัวหนึ่งในมือของ พวกเขา นับแต่นั้นเป็นต้นไปพระนางจะไม่อาจเชื่อใจบูแดบูอินอีกแล้ว และไม่อาจเชื่อใจแควอนกุนถือเป็นศัตรู ของ พระนาง’

(หน้า 80)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่าจากความรู้สึกที่ขบขุ่น แควอนกุนที่ทำให้คนได้มีโอกาส ได้รับเลือก ให้มีตำแหน่งเป็นพระมเหสี แปลเปลี่ยนเป็นความแค้น และพยายามสร้างพวกพ้องให้การสนับสนุนตน ดังข้อความที่ว่า

“ยังเหลือเวลาอีกปีหนึ่งฝ่าพระบาทจึงจะทรงพระเจริญวัยพอ ถึงเวลานั้นควรจะออกว่าราชการด้วยพระองค์เองแล้ว หากทรงต้องการบริหารปกครองประเทศเอง เวลานี้ควรจะจัดสรรผู้ที่ฝ่าพระบาทไว้พระทัยไปประจำตำแหน่งต่างๆ ก่อน ถึงเวลานั้นจะได้อำนาจบริหารกลับคืนมาอย่างราบรื่นเพคะ”

(หน้า 129)

นอกจากนี้ ปมปัญหาในส่วนของแควอนกุน แต่ก่อนนั้นแควอนกุนนั่งนอนใจกับพระมเหสีมิน จนเมื่อเห็นพระเจ้าโกจง เริ่มมีบทบาททางการเมืองมากขึ้น แควอนกุนจึงเกลียดแค้นพระมเหสีมินเป็นอย่างมากที่ขัดขวางอำนาจของตน ดังข้อความที่ว่า

‘เพ็งจะเป็นพระมเหสีแค่วันก็เริ่มใช้เล่ห์เหลี่ยมจากตำแหน่งของตัวเองแล้ว ต้องระวังให้ดีๆ คิดไม่ถึงว่านางจะสุขุมปานนี้’

(หน้า 85)

‘แควอนกุนตอบกริยาเช่นนี้ บูดมูอึนก็วางใจ ไหนเลยจะรู้ว่าการตัดสินใจของแควอนกุนกลับตรงกันข้ามกับสิ่งที่นางปรารถนา แควอนกุนตัดสินใจส่งเสริมให้พระเจ้าโกจง โปรดปรานพระสนมลีและเอ็นชากับพระมเหสีต่อไป’

(หน้า 86)

จากข้อความข้างต้นทำให้ผู้อ่านทราบว่า ในตอนที่พระมเหสีมินได้ปรึกษากับบูแดบูอินเรื่อง พระสนมลี ที่พระเจ้าโกจงทรงโปรด แม้กระทั่งในคืนส่งตัวเข้าหอ พระเจ้าโกจงไม่ได้สัมผัสนางแม้แต่บูแดบูอินได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระมเหสีมินให้แควอนกุน แต่แควอนกุนกลับสนับสนุนให้พระเจ้าโกจงมีความสัมพันธ์ต่อพระสนมลีต่อไป ได้แสดงถึงว่าแควอนกุนนั้น ไม่เห็นความสำคัญของพระมเหสีมิน แม้แต่คิดเดียวอาจสรุปได้ว่า หลังจากที่ปมปัญหาระหว่างพระมเหสีมินและแควอนกุนนั้น ไม่ได้มีเพียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายใน

โซซอนเท่านั้น แต่ยังได้รวม ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ ลูก ระหว่างแควอนกุนและลูกชายของตน พระเจ้าโกจง การปกครองที่มีอุดมการณ์ต่างกันระหว่างการปกครองเดิม ของแควอนกุนที่เป็นไปในลักษณะของอนุรักษนิยม พระมเหสีมิน นั้นพยายามซื้อใจประชาชนที่เดือดร้อนกับระบบการปกครอง

ของแควอนกุน ด้วยการสร้างนโยบายที่แตกต่างกัน นโยบายของพระมเหสีมิน ที่รับเอาวิวัฒนาการจากต่างประเทศ ปมปัญหานี้ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นมากมาย เช่น

“ขกเล็ก ทำไมต้องขกเล็ก หยวนซื่อไข่และหลี่หงจางแห่งต้าชิงมีแผนการร้าย คิดจะอาศัยแควอนกุนกำจัดพวกเรา สกุกมินอย่างถอนรากถอนโคน หรือว่าเราไม่ควรคิดหาวิธีโต้ตอบ แล้วนั่งรอให้ถูกกำจัดเฉยๆ อย่างนั้นหรือ ต่อให้ประเทศต้องตกเป็นอาณานิคมของรัสเซียก็ไม่ยอมให้แควอนกุนเงยหน้าขึ้นมาได้อีกเด็ดขาด!”

(หน้า 313)

ท้ายที่สุด เมื่อต่างประเทศสามารถสร้างความกดดันให้กับราชวัง ที่มีอำนาจการปกครองได้นั้น ต่างประเทศโดยเฉพาะญี่ปุ่นนั้น ที่ต้องการอาณาจักรโชซอน ในอำนาจการปกครองโชซอนทั้งหมดนั้น อยู่ในมือของ พระมเหสีมินเพียงผู้เดียว ดังนั้นการที่จะแย่งชิงอาณาจักรโชซอนได้คือ การลอบปลงพระชนม์พระมเหสีมินเสีย

‘ออกไปนอกห้อง พระมเหสีมินซึ่งกำลังคืนรนเอาตัวรอดพลันเห็นพระโอรสของคนที่ขึ้นอยู่บนระเบียง ก็ทรงปลดมือโอกาโมโตะออกแล้ววิ่งตรงเข้าไปหาวังเซจา เรียกพระนามของโอรสไปพลาง ขณะพระนางเรียกพระนามพระโอรสเป็นครั้งที่สาม ก็ถูกแทงเข้าที่บั้นพระองค์หลายดาบจนล้มลงกับพื้น’

(หน้า 355)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ปมปัญหาของเรื่องมีความเกี่ยวเนื่องสอดคล้องกันจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และมนุษย์จนเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น

จุดสุดยอดของเรื่อง

จุดสุดยอดของวรรณกรรมเรื่อง มินจาของ ราชินีบัลลังก์เลือด ผู้เขียนได้กำหนดไว้ให้ปรากฏอยู่ในตอนท้ายเรื่อง คือ เมื่อท่านทูตมิอูระ ทูตญี่ปุ่นประจำโชซอนรวบรวมกำลังทหารญี่ปุ่นวางแผนลอบปลงพระชนม์ พระมเหสีมินถึงในวังคอนซอง

‘วังเซจาได้ยินเสียงตะคอกของโฮกาโมโตะจึงรีบวิ่งออกไปนอกห้อง พระมเหสีมินซึ่งกำลังคืนรนเอาตัวรอดพลันเห็น โอรสของคนที่ขึ้นอยู่บนระเบียง ก็ทรงปลดมือ โอกาโมโตะออกแล้ววิ่งตรงเข้าไปหาวังเซจา เรียก

พระนามของโอรสไปพลาง ขณะพระนางเรียกพระนามพระโอรสเป็นครั้งที่สาม ภูถูกแทงเข้าที่บั้นพระองค์ หลายดาบจนล้มลงกับพื้น'

(หน้า 1356)

3. การปิดเรื่อง

ในวรรณกรรมเรื่อง มินจายของราชินีบัลลังก์เลือด มีการปิดเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม กล่าวคือ ผู้เขียนแสดงให้เห็นในตอนจบของเรื่องว่า สุดท้ายการแย่งชิงอำนาจทั้งหมด โดยมีชะตากรรมของอาณาจักรโชซอนเป็นเดิมพันนั้น ได้ปิดฉากลงด้วยไม่มีฝ่ายใดชนะ และจบลงด้วยความตายของพระมเหสีมิน ดังข้อความที่ว่า

‘เหนือกองเพลิงที่ลุกโหมและกลุ่มควันคือร่างของสตรีที่กุมอำนาจในวังหลวงมายาวนานถึง 30 ปี พระมเหสีมินวีรสตรีแห่งโชซอนถูกชาวญี่ปุ่นสังหารอย่างโหดเหี้ยมเช่นนี้เอง เวลานั้นพระนางมีพระชนม์อายุไม่ถึง 45 พรรษา และกำลังกระตือรือร้นหาทางขับไล่ญี่ปุ่นออกไปจากโชซอน’

(หน้า 356)

วิธีการสร้างตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละครของวรรณกรรมเรื่อง มินจายของ ราชินีบัลลังก์เลือด ผู้ศึกษาแบ่งประเภทของตัวละครตามลักษณะนิสัยของตัวละคร คือ ตัวละครน้อยลักษณะ และตัวละครหลายลักษณะ

1. ตัวละครน้อยลักษณะนิสัย ได้แก่ พระเจ้าโกจง มินชริก มินซึงโฮ บูแดบูอิน
2. ตัวละครหลายลักษณะ ได้แก่ พระมเหสีมิน แควอนกุน พระมเหสีโช

หากพิจารณาตามบทบาทของตัวละคร สามารถแบ่งเป็น

1. ตัวละครหลัก ได้แก่ พระมเหสีมิน พระเจ้าโกจง และแควอนกุน
2. ตัวละครรอง ได้แก่ มินชริก มินซึงโฮ บูแดบูอิน นางลี

ผู้ศึกษาจะวิเคราะห์การสร้างตัวละคร โดยใช้หลักเกณฑ์พิจารณาตามลักษณะนิสัยของตัวละครเป็นหลัก และใช้เกณฑ์พิจารณาตามลักษณะบทบาทของตัวละครเสริมการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ตัวละครน้อยลักษณะ

1.) พระเจ้าโกจง เป็นตัวละครหลัก มีสถานภาพเป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรโชซอน หากแต่ไม่เคยสนใจราชกิจของกษัตริย์ เจ้าสำราญ พระเจ้าโกจงเป็นพระโอรสของแควอนกุน และบูแดบูอิน แควอนกุนเป็นศัตรูคนสำคัญของพระมเหสีมิน แต่พระเจ้าโกจงกลับทรงโปรดพระมเหสีมิน เป็นอย่างมาก มีนิสัยคัดสินใจไม่ขาด อ่อนแอ ขี้ขลาด ดังเช่นตอนต่อไปนี้

‘ข้านั่งอยู่บนบัลลังก์แต่กระทั่งเรื่องแต่งงานยังไม่อาจทำอย่างที่ใจคิด ดีเหลือเกิน! ทำตามที่พวกเจ้าปรารถนา เลือกรางวัลตามใจพวกเจ้าไปเลย! แต่ข้าจะทำอย่างที่คิด จะรักแต่พระสนมลีตลอดไป’

(หน้า 69)

สุดท้ายเมื่อพระเจ้าโกจงได้อภิเษกสมรสกับพระมเหสีมิน พระมเหสีมินพยายามให้พระเจ้าโกจงเปิดใจให้แก่พระนาง เพื่อให้พระนางมีอำนาจปกครองได้ พระเจ้าโกจงทรงโปรดพระมเหสีมิน เป็นอย่างมาก เชื่อและตามใจพระมเหสีมินทุกอย่าง ดังเช่นตอนต่อไปนี้

“ฝ่าพระบาท นั้นเป็นเพียงเปลือคนนอกเพคะ กุศบาทก้าจัดคนใกล้ชิดของฝ่าพระบาทกับหม่อมฉันทั้งหมด และเลือกใช้ แต่คนของตัวเอง ไม่ถึงเลกระทั่งเลือกใช้คนชั้นต่ำอย่าง ‘ซอนฮางอัน’ เพื่อเสริมอำนาจของตนให้มั่นคงขึ้น มินซึงโฮ พระเชษฐราชินี (พี่เมีย) ของฝ่าพระบาท พี่ชายของหม่อมฉันสอบผ่านเป็นขุนนางได้ หากกุศบาทกลับให้ ตำแหน่งเล็กๆ แก่เขา น้องชายของซึงโฮนามว่ายองโฮนั้นก็เพราะอยู่ในตระกูลเดียวกับหม่อมฉัน แซ่หมิ่นเหมือนกัน กุศบาทจึงไม่เรียกใช้ ฝ่าพระบาทเพคะ ถ้าดูจากพฤติกรรมของกุศบาทแล้ว การที่ฝ่าพระบาทออกว่าราชการเองก็คงหลีกเลี่ยงการเป็นหุ่นเชิดไปไม่ได้ ดังนั้นฝ่าพระบาทควรจะระแวงระวังบ้างหากต้องการบริหารปกครองประเทศได้ ในทันทีที่ออกว่าราชการ จำต้องเริ่มสร้างรากฐานของพระองค์ตั้งแต่นี้เพคะ”

“อืม... ฟังดูก็จริงอยู่”

พระเจ้าโกจงใช้ชีวิตโดยไม่เคยปรารถนาสิ่งใดมาตลอด สิ่งที่แควอนกุนกระทำนั้นล้วนรู้สึกว่าคุณต้องสมควรแล้วทั้งสิ้น วันนี้ได้ฟังเรื่องราวอีกแง่มุมหนึ่งจากพระมเหสีมิน จึงทรงตกตะลึง พระทัยว่าวุ่นขึ้นมา

(หน้า 130)

จากบทสนทนาข้างต้นเป็นตอนที่พระมเหสีมินต้องการให้พระเจ้าโกจงนั้นเริ่มเสด็จออกว่าราชการเพื่อการบริหารประเทศในภายภาคหน้า พระเจ้าโกจงนั้นเชื่อมาตลอดว่า แควอนกุน บิดาของตนนั้นได้เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตนแล้ว แต่พระมเหสีมินนั้น ถึงแม้ว่าพระนางเป็นพระมเหสีเพียงไม่กี่ปีนั้น กลับสามารถให้พระเจ้าโกจงนั้นเริ่มต่อต้านต่อคำสั่งของแควอนกุนได้สำเร็จ

สุดท้ายพระเจ้าโกจงทรงปฏิบัติราชการณีกิจต่างๆ ตามรับสั่งของพระมเหสีมิน ต่อมาเมื่อ

พระมเหสีมิน ถูกลอบปลงพระชนม์ พร้อมทั้งเผาตำหนัก คนของจอห์น พระเจ้าโกจงนั้นถูกบังคับให้ลงพระนามในหนังสือปลงพระชนม์ออกจากตำแหน่ง พระเจ้าโกจงและวังเซจาทรงตั้งภัยยังสถานอัครราชทูตรัสเซีย ในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ 1897 พระเจ้าโกจงทรงสถาปนาประเทศเป็นจักรวรรดิเกาหลี และเปลี่ยนจากศักราชคอนยงที่ 2 เป็นศักราช ควางมูที่ 1 เปลี่ยนจากบรรดาศักดิ์กุกวัง (พระราชอา) เป็นฮวางเจ (พระจักรพรรดิ) วังเซจาเป็นฮวางแทจา (องค์ชายรัชทายาท) และคืนตำแหน่ง ฮวางฮูให้แก่พระมเหสีมิน พระราชทานพระนามว่า มยองซงฮวางฮู (จักรพรรดินีมยองซง) ฝังพระศพไว้ที่สุสานเมืองฮงริง

2.) มินชริก เป็นตัวละครรอง มีฐานะเป็นพระบิดาของพระมเหสีมินมีนิสัยรักและเอ็นดูเด็ก แม้ว่าตนจะผิดหวัง เนื่องจากว่า ตนต้องการลูกชายเพื่อสืบสกุลมากกว่าก็ตาม มีความเอื้อเฟื้อเพื่อแพร์ และเห็นการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ ดังเช่นตอนต่อไปนี่

‘มินชริกตอบเช่นนี้ ทว่าอดเหลือบตามองทารกน้อยไม่ได้ ทารกน้อยดูแปลกหน้า ยากคิดว่าสิ่งเล็กๆ นี้ คือเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง ทันใดนั้นกระแสความรู้สึกอบอุ่นก็ซาบซ่านขึ้นจับใจ อายุล่วงเลย 40 ไป แล้วเพิ่งจะมีบุตร ความรู้สึกนี้คงแตกต่างจากคนอื่นๆ ไม่น้อย’

(หน้า 20)

จากข้อความข้างต้น จากตอนที่นางลีและมินชริก ได้ให้กำเนิด มินจายองขึ้นมา นั่น มินชริกรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก แต่ตนนั้นก็ยังรักทารกน้อยคนนี้ มินชริก เลี้ยงดูและมอบความรักให้แก่มินจายอง พร้อมทั้ง สนับสนุนให้มินจายอง ศึกษาเล่าเรียนไม่ต่างจากเด็กชาย นั่นจึงทำให้มินจายองนั้น เฉลียวฉลาดและสู้คน

สุดท้ายมินชริกรับมินซิง โฮเป็นบุตรบุญธรรม อาการป่วยของมินชริกเลวร้ายลงปีต่อมามินชริกได้สิ้นใจ

3.) มินซิงโฮ เป็นตัวละครรอง เป็นลูกชายบุญธรรมของมินชริก และนางลี โดยในครั้งที่มินชริก ป่วยนางมิน หลานของมินชริก นั้นได้มาเยี่ยม มินชริกกังวลใจว่าเมื่อตนเองตายไปจะไม่มีลูกชายทำพิธีไหว้บรรพบุรุษและสืบสกุล นางมินจึงยกน้องชายชื่อมินซิง โฮยกเป็นลูกบุญธรรม มินซิงโฮจึงมีศักดิ์เป็นพี่ชายของพระมเหสีมิน มินซิงโฮมีลักษณะ สุขุม รอบคอบ และเฉลียวฉลาด คอยคิดแผนให้การช่วยเหลือต่อพระมเหสีมิน ดังเช่นตอนต่อไปนี่

“ทูลมาว่า โบราณว่าไว้รับนั้จะเสียมการ เรื่องนี้ซั้บซั้บมมาก ไม่อาจเร้งร้อนทำในเวลาอันสั้น อีกอย่างกระหม่อม คิดว่าช่วงนี้มามาน่าจะแดงความเมตตากรุณาต่อปวงราษฎร ทางหนึ่งเพื่อจะได้ชนะใจราษฎร อีกทางหนึ่ง พยายาม ลิดรอนอำนาจของกुकແທงอย่างลั้บๆ เพื่อเตรียมหนทางสู่การออกว่าราชการด้วยพระองค์เองของ ฝ่า พระบาท นี้จึงนับว่าเป็นแผนการซั้บเลิสพะยะคะ”

(หน้า 115)

จากข้อความข้างต้น เมื่อพระมเหสีมินทรบาทว่า แควอนกุนนั้นมีอำนาจบริหารหลังม่านพระเจ้าโกจง จึงขอคำปรึกษาามินซิงโฮ เพื่อวางแผนทวงอำนาจของ กษัตริย์และพระมเหสีกลับมา โดยมินซิงโฮได้ ถวายคำแนะนำโดยให้ พระมเหสีมินทรบาทพระเจ้าโกจงให้มีพระชนม์อายุครบยี่สิบปีก่อน จึงสามารถให้ พระมเหสีมินทรบาทนั้น แนะนำพระเจ้าโกจงให้ ออกว่าราชการได้

ในตอนท้ายของเรื่องมินซิงโฮได้จบชีวิตลง เนื่องจากถูกระเบิดที่ขุนนางของฝั่งแควอนกุนวางไว้

4.) บูดะบูอิน เป็นตัวละครรอง เป็นหลานของนางลีและมินซิริค และเป็นลูกพี่ลูกน้องของมินจาของ เป็นภริยาของแควอนกุน มินซิริคครอบครัว และเป็นห่วงพระมเหสีมินทรบาทเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าสามีของตนนั้นจะเป็นศัตรูกับลูกพี่ลูกน้องของตนก็ตาม ดังเช่นตอนต่อไปนี้

“เมื่อเป็นถึงแม่ของแผ่นดินแล้วสามารถมีชีวิตมั่นคงปลอดภัยได้ก็ดีไป แต่ในวังเต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี จึงเด่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทุกที่ส่วนมีกับดัก คนที่เป็นถึงพระมเหสีมินแต่ถูกใส่ร้ายป้ายสีจน กลายเป็นนักโทษนำเวทนามีถึงมไป พระมเหสีอินฮยอน ไม่ใช่ตัวอย่างที่ดีหรือสำหรับเด็กผู้หญิง แล้วต้องเผชิญกับการแต่งงานที่อันตรายเช่นนี้ ผู้แต่งกับผู้ชายทั่วไปมีชีวิตสุขสงบธรรมดาๆ ยังดีเสียกว่า”

(หน้า 48)

‘แต่ว่าดูจากวันนี้แล้ว ฮวางฮูสุภาพนอบน้อมต่อท่านจนยอมวางตำแหน่งฮวางฮูทั้ง เสด็จมาคารวะพวกเราถึงที่นี่ ด้วย พระองค์เอง น่าจะทำให้ท่านวางใจได้แล้ว ข้าคิดว่าฐานะทางบ้านพระนางนำเวทนา และคงอยากให้ท่านช่วย สนับสนุนเพื่อจะได้มีที่ให้อยู่ในวัง และเห็นแก่ความอ่อนน้อมของพระนาง นายท่านช่วยดีกับพระนางและ พ่อคนปรีนให้ผู้คนในตระกูลมินบ้างเถอะเจ้าคะ’

(หน้า 136)

2. ตัวละครหลายลักษณะ

1.) พระมเหสีมิน เป็นตัวละครหลัก มีสถานะเป็นพระมเหสีของพระเจ้าโกจงแห่งอาณาจักรโกจง พระมเหสีมินมีพระนามเดิมว่า มินจาของ เป็นบุตรสาวของมินชิร์ก และ นางลี ถึงแม้ว่ามินชิร์กนั้น อยากได้ลูกชายมากกว่าลูกสาว แต่ มินชิร์กนั้น กลับมอบความรักและส่งเสริมให้ มินจาของมีการศึกษาที่ดี ทำให้พระมเหสีมินนั้น ชอบศึกษาหาความรู้มาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ทั้งยัง มีบุคลิกที่น่ายำเกรง เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว มีความเป็นผู้นำ กล่าวหาญ มองแต่อนาคต ไม่คิดถึงอดีตมาบั่นทอนจิตใจ มุ่งมั่นทะเยอทะยาน

“ลูกไม่ยอมแต่งงานกับคนแบบนั้นหรือพระเจ้าคะ ลูกไม่อยากอยู่ในชนบทไปทั้งชีวิต ลูกอยากออกไปเห็นโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลเจ้าคะ”

(หน้า 22)

“หลีกไป พวกเรากำลังเล่นกันสนุก เด็กผู้หญิงอย่างเจ้ามายุ่งวุ่นวายทำไม”

จาของไม่ยอมหลีก ขึ้นตัวตรงแน่ว มองเด็กหนุ่มสายตาเย็นชาพูดเน้นทีละคำว่า

“ข้าบอกให้เจ้าหลบไป ไม่ได้ยินหรือไง”

“เฮ้ย เด็กผู้หญิงนี่พูดมากจริง”

เด็กหนุ่มพูดยังไม่ทันจบคำ จาของก็ตบหน้าเข้าไปที่หนึ่งพลงลำทับว่า

“ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง รู้หรือไม่ว่ากำลังพูดอยู่กับใคร ยังไม่รีบไปอีก”

(หน้า 23)

‘เมื่อไม่มีวิธีฆ่าเวลาอันอ้างว้างโดดเดี่ยวในยามราตรี พระมเหสีมินจึงให้คนจัดเตรียมหนังสือตำราของจีน อาทิ ชุนชิว จั้วจ้วน เป็นต้น เช่นเดียวกับสมัยที่อยู่ในจวนกัมโก เมื่อไม่มีอะไรทำก็หาหนังสือมาอ่านทำให้พระทัยสงบลงได้บ้าง หนังสือเหล่านี้ท่านพ่อเคยชี้แนะให้พระนางอ่านมาก่อน เวลานั้นพระนางยังเป็นเพียงเด็กหญิงชนบทที่ไม่มีความกังวลใดๆ ขณะนี้พระนางเข้ามาอยู่ในวังและอ่านหนังสือเหล่านี้อีกครั้ง ค่อยๆ เปรียบเทียบเรื่องราวในหนังสือกับสิ่งที่เผชิญ ทรงอดคคะถึงไม่ได้ พระมเหสีมินได้ตระหนักถึงหลักการจัดการคนมากมายจากหนังสือ และยังทรงเรียนรู้หลักการปกครองได้ไม่น้อย’

(หน้า 83)

อย่างไรก็ตาม พระมเหสีมิน นั้นมีความเด็ดเดี่ยว รักศักดิ์ศรีและความเป็นผู้นำ แต่พระมเหสีมินนั้น ยังมีความเจ้าคิดเจ้าแค้นอยู่ภายใน และ มีความอิจฉาริษยา ดังเช่นตอนต่อไปนี่

‘นางก้านกล้วยเป็นแค่สตรีต่ำต้อยด้อยค่า ข้าถึงกับต้องร้องไห้ให้สตรีที่ต่ำศักดิ์แบบนี้ ชักจะเกินไปแล้วนะ!
 คอยดูเถอะ ข้าจะหาโอกาสแก้แค้นให้ได้ ดูสิว่านางก้านกล้วยๆ อย่างเจ้าจะมาต่อต้านข้าได้อย่างไร’

(หน้า 77)

นอกจากนี้ เนื่องจากพระมเหสีมินนั้นมีความเคียดเคี้ยว มุ่งมั่นและชอบเอาชนะ ไม่ว่าวิธีนั้นจะ
 ถูกต้องหรือไม่ก็ตาม พระมเหสีมินชอบการวางแผน พุคคิ ฉลาดพุด แต่หากแต่เสแสร้ง เพื่อให้ได้มาเพื่อ
 สิ่งที่คุณต้องการ

“หม่อมฉันทราบฝ่าพระบาทมีนางในดวงใจแล้ว หม่อมฉันกับฝ่าพระบาทแต่งงานเป็นสามี-ภริยาก็คงต้องมีจิตใจ
 เดียวกัน คนที่ฝ่าพระบาทรัก หม่อมฉันก็ยอมรับจากใจจริงด้วยพะยะ อีกอย่างฝ่าพระบาทเลี้ยงหม่อมฉัน ฝ่าอากาศ
 หนาวออกไปหาพระสนมสิ ถ้าเกิดประชวรไปหม่อมฉันจะรับผิชอบไปหาหรือพะยะ ดังนั้นฝ่าพระบาทไม่ต้อง
 สนใจหม่อมฉัน เรียกพระสนมสิมาเฝ้าที่ห้องบรรทมนี้ได้เลยพะยะ”

(หน้า 82)

ในตอนท้ายพระมเหสีมินถูกกองกำลังทหารญี่ปุ่นลอบปลงพระชนม์ในตำแหน่งคนนอนของจอ

2.) แควอนกุน เป็นตัวละครหลัก มีสถานภาพเป็นองค์ชาย เป็นพระบิดาของพระเจ้าโกจงแคว
 วอนกุนนั้นมีพระนามเดิมว่า ลีฮาอิง มีตำแหน่งเป็นชิงชองกุน(เชื้อพระวงศ์) ถึงแม้ว่า ลีฮาอิงจะเป็น
 ราชวงศ์แต่ ในสมัยพระเจ้าชอลจง ลีฮาอิงต้องใช้ชีวิตเยี่ยงขอทาน เนื่องจากในเหล่าขุนนางต่างๆ ต่างตก
 เป็นของตระกูลคิม ตระกูลพระสนมองค์ก่อนในสมัยพระเจ้าชุกจง ลีฮาอิงนั้น ในช่วงที่พระเจ้าชอลจง
 ประชวร ลีฮาอิงได้ตีสนิทโซของฮาหลานของพระมเหสีโซ พระพันปี(ย่า)ของพระเจ้าซอนจงพร้อมทั้งให้
 คำปรึกษาเรื่องวิธีตอบโต้ตระกูลคิม จนพระมเหสีโซทรงโปรด พระมเหสีโซจึงแต่งตั้ง มยอนบค ลูกชาย
 คนที่สองของ ลีฮาอิง เป็นผู้สืบทอดราชสมบัติ เปลี่ยนตำแหน่งจาก ชิงชองกุน ลีฮาอิง เป็นแควอนกุน
 (องค์ชาย) แควอนกุนนั้นมีนิสัย มุ่งมั่น ทะเยอทะยานในอำนาจ ทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองเป็นใหญ่ จนหลง
 ในอำนาจ จนไม่สนใจราษฎร คิดเพียงแต่การครอบครองอำนาจและรักษาอำนาจของตนไว้เพียงเท่านั้น
 ทั้งยังพยายามควบคุมความวุ่นวายด้วยการปกครองแบบกดขี่เข้มแข็ง ทั้งยังไม่มีความรู้เรื่องการ
 ต่างประเทศเลย

‘แควอนกุนไม่คัดค้าน นับตั้งแต่นั้นมาพระเจ้าโกจงจึงไม่หวั่นเกรงใดๆอีก ที่จริงแล้วหลังจากที่เกิดเรื่องนี้ขึ้น แควอนกุนสั่งให้คนไปตรวจสอบ เมื่อพบว่าพระสนมลิวัน 19 ปี ไม่มีใครส่งเสริมหรือชี้นำอยู่เบื้องหลังจึงวางใจได้ อีกทั้งแควอนกุนเองก็มีความคิดที่อยากให้ฝ่าพระบาทมีรัชทายาทไวๆ เช่นนี้แล้วตำแหน่งพระราชาก็ได้มั่นคงยิ่งขึ้น ตนเองจะได้ปกครองประเทศไปนานๆ ถึงแม้ในขณะที่เกิดเรื่องนี้ขึ้นจะเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่แควอนกุนพยายามผลักดันให้ชายของขึ้นเป็นพระมเหสีก็ตาม หากแต่ในเนื้อแท้แล้วแควอนกุนก็คิดเช่นเดียวกับบุตรชาย ไม่ได้ใส่ใจ เรื่อง พระมเหสีในอนาคตเลยสักนิด พระมเหสีในสายตาของแควอนกุนก็เป็นเพียงหมากตัวหนึ่ง เมื่อวางลงไปแล้วจะไม่มีการเสียใจทีหลัง อีกทั้งไม่ใส่ใจความรู้สึกของหมากเหล่านั้นด้วย’

(หน้า 167)

‘ถึงแม้ที่เจ้าพุดจะมีเหตุผล แต่เวลานี้ข้าเป็นผู้สำเร็จราชการ จะให้เคารพบนอบต่อเด็กได้อย่างไร มันไม่ดีต่อสถานะภาพของเรา นี่ถือเป็นการคิดแทนประเทศชาติ เจ้าเข้าใจหรือเปล่า’

(หน้า 136)

อย่างไรก็ตามแควอนกุนยังมีความรักมอบให้แก่พระเจ้าโกจง เมื่อครั้งที่พระมเหสีมินมีอำนาจ ได้ปลดตนออกจากวัง ต่อมาด้วยการปกครองของพระมเหสีมินที่มีการเก็บภาษีจำนวนมาก ดังนั้นแควอนกุนจึงร่วมมือกับกบฏชวานา โคนล้มพระมเหสีมิน พระมเหสีมินหลบหนีออกจากวังได้ ทั้งไว้แต่พระเจ้าโกจง เมื่อแควอนกุนเห็นพระเจ้าโกจงในขณะนั้น พลันรู้สึกสงสารพระเจ้าโกจง ถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น เพราะพระมเหสีมินอยู่เบื้องหลัง ดังเช่นตอนต่อไปนี้

‘แควอนกุนมองบุตรชายที่ไม่ได้พบหน้ามาหลายปีพลันรู้สึกสงสารขึ้นมา เขาใช้สมองอย่างหนัก วางแผนนานปีการ จนล้มล้างสกุลกิมสายอันคง ได้สำเร็จและยกลูกคนี่ขึ้นเป็นพระราชินี แต่นุคลิกลักษณะของลูกคนี่อ่อนแอ ไม่อาจแบกรับภาระอันหนักหน่วงของพระราชินีได้จึงตกอยู่ในกำมือของพระมเหสีมิน และนำมาซึ่งจุดจบเช่นนี้ พอคิดดูแล้ว ก็น่าสงสารและน่าท้อถอนใจนัก’

(หน้า 261)

ในตอนจบของเรื่องแควอนกุนที่แก่เฒ่าเลือนและผูกใจเจ็บแค้นกับพระมเหสีมินมานาน ได้ถูกญี่ปุ่นใช้เป็นเครื่องมือ เข้าร่วมรบกับโชซอน

3.) พระมเหสีโซ เป็นตัวละครรอง มีสถานภาพเป็นพระมเหสีของพระเจ้าของพระเจ้าอิกจง มีพระโอรสเป็นพระเจ้าซอนจง ในช่วงที่พระเจ้าซอลจงสิ้นพระองค์ เนื่องพระมเหสีโซอายุโสที่สุดจึงมีอาจเลือกกษัตริย์องค์ต่อไปได้ พระมเหสีโซมีนิสัยเชื่อคนง่าย ไม่เป็นตัวของตัวเอง

“ทูลแด่แว้งแดบี นางเป็นบุตรชองคิมบยองมนพะยะคะ”

พระมเหสีโซจมจมในห้วงความคิดของตนเอง เมื่อได้ยินคำว่า ‘ตระกูลคิม’ พลันรำลึกได้ถึงสัญญาที่มีต่อแควอนกุน พระทัยเยือกเย็นลง ปลดปล่อยสตรีสกุลคิม จากนั้นหันพระวรกายไปตรัสว่า

“ถ้าดูจากคุณลักษณะแล้ว สตรีสกุลมิน โดดเด่นกว่า ดังนั้นข้าเลือกสตรีสกุลมินเป็นฮวงฮู รีบไปแจ้งสภาการปกครอง

สูงสุดให้ป่าวประกาศคำตัดสินของข้าโดยด่วน”.

(หน้า 59)

นอกจากนี้พระมเหสีโซ ยังต้องวางตัวเป็นกลาง เนื่องจากว่าพระนางนั้นเป็นผู้ที่อาวุโสที่สุดเมื่อพระนางได้เลือกมินจายองเป็นพระมเหสีแล้วนั้น พระนางก็ไม่ควรกลับคำพูดของตน ถึงแม้ว่าแควอนกุนที่เป็นคนสนิทของพระนางนั้นจะเริ่มพูดถึงการวางอำนาจของพระมเหสีมิน เหมือนครั้งที่พระเจ้าซอนจงเลือก พระมเหสีจากตระกูลคิมทำให้ตระกูลคิมยึดครองอำนาจในราชสำนัก แต่ท้ายที่สุดแล้วพระนางกลับไม่เห็นคล้อยตามกลับแควอนกุน

“เวลานี้ไม่มีใครที่ล่วงรู้ความเป็นไปของโลกดีเท่าท่านแล้ว ท่านทราบเรื่องราชการบ้านเมืองดีและรู้จักเลือกใช้คนคงไม่ยอมรับฟังถ้อยคำเหลวไหลพวกนั้นของคนที่ชอบสร้างปัญหาไข่ใหม่”

“กระหม่อม...”

“อีกอย่างโบราณว่าไว้ ศึกษาความรู้และคุณธรรมให้เพียบพร้อมจัดการครอบครัวให้เรียบร้อย บริหารปกครองประเทศชาติให้ดีเลิศ และดูแลปวงชนให้มีความสุขสงบ ส่วนปัญหาเรื่องตระกูลมินรับราชการในราชสำนักมากเกินไป นี่ถือเป็นความผิดพลาดในการบริหารประเทศของท่าน คำร่ำลือนี้อาจไม่ค่อยเหมาะสมนัก ท่านลองใคร่ครวญดูเถิด”

(หน้า 169)

แก่นเรื่อง

ผู้ศึกษาพบว่า นวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจาของ ราชนินบัลลังก์เลือด ผู้เขียนต้องการเสนอแนวความคิดแก่ผู้อ่าน ในเรื่องของพิษร้ายของอำนาจ ทางการเมือง ความละโมภ โลกมากของมนุษย์ ที่พร้อมที่จะแย่งชิงให้ได้มาทุกวิถีทาง แม้รู้ดีว่าสุดท้ายจะนำไปสู่หายนะของคนทั้งประเทศ ในที่สุดการแย่งชิงอำนาจนั้น ไม่มีผู้ใดชนะ ชะตากรรมของบ้านเมืองต้องตกเป็นของต่างชาติ จากการขัดแย้งภายในชาติตนเอง

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งมีศิลปะการประพันธ์ในการเปิดเรื่องแบบย้อนปฏิทิน ในการดำเนินเรื่องเกิดความขัดแย้งอยู่ ๒ ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งภายในระหว่างมนุษย์กับจิตใจ มีการปิดเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม การสร้างตัวละครผู้ศึกษาพิจารณาตามลักษณะนิสัยของตัวละครเป็นหลัก แบ่งเป็นตัวละครน้อยลักษณะนิสัยและตัวละครหลายลักษณะนิสัย และใช้เกณฑ์พิจารณาตามลักษณะนิสัยตัวละครเสริมในการวิเคราะห์ ผู้แต่งได้ให้แนวคิดแก่ผู้อ่านว่า คนเราทุกคนนั้นล้วนแล้วแต่มีความโลภอยู่ภายในใจของตนเอง เมื่อมีอำนาจอยู่ในมือแล้ว ล้วนแต่จะใช้อำนาจนั้นหาประโยชน์ให้กับตนเอง และความรักภายในครอบครัว ซึ่งในบทที่ 3 จะกล่าวถึงกลวิธีการแต่งต่อไป

กลวิธีการแต่งวรรณกรรมจีนเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของวรรณกรรมเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด สามารถแบ่งได้เป็นกลวิธีการเล่าเรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง และกลวิธีการใช้ภาษา ดังนี้

กลวิธีการเล่าเรื่อง

ผลการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องของวรรณกรรมจีนอิงประวัติศาสตร์กาหลีเรื่อง มินจายองราชนิบัลลังก์เลือด เป็นนวนิยายในเชิงชีวิตประวัติของจักรพรรดินีมยองซอง นวนิยายเรื่องนี้มีบทเกริ่นนำในช่วงแรก และแบ่งเป็น ๑๕ บท ผู้ศึกษาพบว่า นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง คือ เป็นการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งเล่าเรื่องในฐานะผู้สังเกตการณ์ เล่าเหตุการณ์ จาก และบุคลิกลักษณะ พฤติกรรม รวมทั้งความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร โดยสังเกตจากการกระทำ และบทสนทนาของตัวละครของเรื่อง สามารถแบ่งได้ ๒ แบบ คือ เล่าเรื่องผ่านตัวละคร และเล่าเรื่องผ่านผู้แต่ง ดังนี้

1. การเล่าเรื่องผ่านตัวละคร

ผู้แต่งจะใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งโดยผ่านตัวละคร คือ ให้ตัวละครเป็นผู้บอกหรือการเล่าเรื่องเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เช่น

- ความรู้สึกของพระเจ้าโกจง ดังตัวอย่าง

ไม่ต้องสนใจนางเลขตีใหม่ หรือว่าลูกออกไปเลขตี นางกำนัลด้านนอกเห็นเข้าจะว่าอย่างไร หรือว่า...ต่างฝ่ายต่างขึ้น กรานนั่งเงียบเช่นนี้ต่อไป เพราะอย่างไรข้าก็ไม่อยากพูดกับนาง

(หน้า 172)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ให้พระเจ้าโกจงแสดงความรู้สึกสับสนในคืนแรกที่ต้องค้างคืนกับพระมเหสีมิน ทั้งที่พระเจ้าโกจงนั้นมีพระสนมในพระทัยอยู่แล้ว

1. การเล่าเรื่องผ่านผู้แต่ง

ผู้แต่งใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้ง โดยผ่านผู้แต่ง คือ ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่อง เปรียบเป็นเสียงพูดในหน้ากระดาษ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสนอผ่านการกระทำ คำพูด และทัศนยะของตัวละคร ถูกเอ่ยขึ้นในแบบ บุรุษที่ 3 ดังตัวอย่าง

คิมอกคยูนจึงถือโอกาสกราบทูลให้พระเจ้าโกจงมีลายพระหัตถ์ไปขอความช่วยเหลือจากสถานอัครราชทูตญี่ปุ่น และทหารญี่ปุ่น พระเจ้าโกจงตกพระทัยจนไม่ทรงทราบว่าควรทำอย่างไร และถึงแม้พระมเหสีมินยังทรงระแวง สงสัย ทว่าเรื่องเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป ไม่ทรงทราบว่าที่จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นแน่จึงยอมเชื่อฟังตามที่คิมอกคยูน จัดแจง ดังนั้นพระเจ้าโกจงจึงทรงใช้ปากการ่างหนังสือขอให้ทหารญี่ปุ่นมาคุ้มครองอย่างเร่งด่วน

(หน้า 285)

จากข้อความข้างต้น ผู้แต่งได้อธิบายเหตุการณ์เมื่อทหารฝ่ายต้าชิงเข้าล้อมวังหลวง พระเจ้าโกจงนั้นทรงตกพระทัยอย่างมาก คิมอกคยูน ซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายญี่ปุ่นจึงได้โอกาสเหมาะ อาศัยช่วงที่พระเจ้าโกจงนั้นตกพระทัย ขอให้พระเจ้าโกจงขอความช่วยเหลือจากญี่ปุ่นได้สำเร็จ

กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งเห็นจริง หรือผู้สังเกตการณ์ ที่ปรากฏในนวนิยายแปลจีน อิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจาของ ราชินี บัลลังก์เลือด ได้ทำให้เรื่องมีความชัดเจนขึ้น และชวนติดตาม ผู้ศึกษาได้ตั้งข้อสังเกตที่ผู้แต่งใช้มุมมองในการเล่าเรื่องเช่นนี้ อาจเป็นเพราะผู้แต่งต้องการให้เนื้อเรื่องดำเนินอย่างราบรื่น ลำดับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น

กลวิธีการดำเนินเรื่อง

ผลจากการวิเคราะห์วิธีการดำเนินเรื่องของนวนิยายแปลจีนเรื่อง มินจาของราชินี บัลลังก์เลือด ผู้ศึกษาพบว่า ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่องนั้นใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบเรียงลำดับเหตุการณ์ตามปฏิทิน ตัวอย่างต่อไปนี้

การคัดเลือกกรอบที่สองจัดขึ้นในอีกสองวัน พระมเหสีโซคัดเลือกสตรีสกุลมินและบุตรของคิมบยองมนผ่านเข้า มาไปในการคัดเลือกรอบสุดท้าย ราวกับว่าพระมเหสีโซได้รับความสดชื่นเยาว์วัยที่สูญเสียบไปแล้วกลับคืนจาก บรรดาเด็กสาวเหล่านั้น หรือไม่ก็อวลด้วยอารมณ์ความมีชีวิตชีวาของพวกนาง

(หน้า 58)

ในที่สุดก็ถึงวันที่ 6 มีนาคมซึ่งเป็นวันคัดเลือกรอบสุดท้าย พระมเหสีโชทรงให้สตรีทั้งสองนางเข้าเฝ้าใน
ตำหนัก จุงฮุย พระมเหสีโชทอดพระเนตรมองบุตรของกิมบยงมุนอย่างพอพระทัย ลูกมือของนางแล้วถอน
พระทัย

(หน้า 59)

อีกสองวันต่อมาเป็นวันที่ 9 มีนาคม เสนาอำมาตย์ทั้งฝ่ายขุนและบู๊ต่างมาประชุมในตำหนักอินจง
(อินจงจอน) เพื่อเจรจาสู่ขอ วันที่ 11 พระราชทานสินสอดทองหมั้นให้ฝ่ายเจ้าสาว วันที่ 17 ทำพิธีบวงสรวง
สักการะต่อ บรรพกษัตริย์ที่อารามหลวง จมยอ วันที่ 20 ทำพิธีแต่งตั้งตำแหน่งที่ตำหนักอินจง วันที่ 21 รับ
เจ้าสาวเข้าวังทำพิธีอภิเษกสมรส วันดังกล่าวถือเป็นวันสำคัญยิ่ง ในเมืองหลวงเต็มไปด้วยบรรยากาศของการ
เฉลิมฉลองตั้งแต่ เช้าตรู่

(หน้า 70)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการอธิบายถึงการคัดเลือกผู้ที่จะเป็นพระมเหสี โดยมีการสอบคัดเลือก
ทั้งหมดสองรอบด้วยกัน หลังจากพระมเหสีโชได้เลือก มินจายอง เป็นพระมเหสีนั้น หลังจากนั้นสาม
วัน ทางพระราชสำนักจึงจัดเตรียมสินสอด พร้อมทั้งประกอบพิธี พระราชทานสินสอด สักการะบรรพ
กษัตริย์ แต่งตั้งตำแหน่งพระมเหสี และประกอบพิธีอภิเษกสมรส ตามลำดับ

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ใช้วิธีการลำดับเรื่องราวแบบเรียงลำดับเหตุการณ์
ก่อนหลังตามลำดับปฏิทิน ที่เล่าเรื่องแบบต่อเนื่องกัน ไม่มีการย้อนลำดับเหตุการณ์ในอดีต

กลวิธีการใช้ภาษา

ผู้แต่งได้ใช้สำนวนโวหารในการดำเนินเรื่องได้อย่างมีชั้นเชิง เป็นตัวที่ส่งผลให้ผู้อ่านสามารถ
เข้าใจเรื่องราว เกิดจินตภาพ และความรู้สึกตาม ได้เป็นอย่างดี สำนวนโวหารที่พบมีดังนี้

1. บรรยายโวหาร
2. พรรณนาโวหาร
3. การใช้ภาพพจน์แบบอุปมาโวหาร

นอกจากนี้ยังมีการใช้สำนวนจีน เพื่อคงความเป็นต้นฉบับเดิมในการเล่าเรื่อง รายละเอียดผล
การศึกษามีดังนี้

1. บรรยายโวหาร

ผู้ศึกษาพบว่าผู้แต่งได้ใช้การ บรรยายโวหารเป็นส่วนใหญ่ ในการเล่าถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ สภาพแวดล้อม บุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผลที่เกิดขึ้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้แต่งใช้บรรยายโวหารในการบรรยายตัวบุคคล และการบรรยายเหตุการณ์

- การบรรยายตัวบุคคล ดังตัวอย่าง

เวลานั้นภายในวังหลวงสับสนวุ่นวายมาก พระเจ้าโกจงซึ่งประทับอยู่ในพระราชวังคอนของ (คอนของกง) พระวรกายสั่นเต็มไปหมด ส่วนพระมเหสีมินกลับสงบนิ่ง สงฆ์งู้นำชุดนางกำนัลมา ชุดหนึ่งให้พระมเหสีมินผลัดเปลี่ยน จากนั้น จากนั้นประทับอย่างสงบในหอคอกโฮ (อกโฮรู)

(หน้า353)

จากข้อความข้างต้น ผู้แต่งต้องการบรรยายให้ผู้ผู้อ่านเห็น ลักษณะของพระเจ้าโกจงที่กำลังหวาดกลัว ต่างกับพระมเหสีมิน ที่มีสติ และสงบนิ่ง

- การบรรยายเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

พระมเหสีมิน สังกัดได้ถึงความเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าโกจงจึงลอบยืมดีในพระทัยและปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าโกจงอย่างสุดความสามารถ พยายามประจบเอาใจพระองค์ทุกอย่าง ในที่สุดก็รั้งพระทัยของพระเจ้าโกจงไว้ที่ซอจองได้สำเร็จ

(หน้า129)

จากข้อความข้างต้น ผู้แต่งได้บรรยายเหตุการณ์ให้ผู้ผู้อ่านทราบว่า หลังจากที่พระเจ้าโกจงผ่านคืนแรกกับพระมเหสีมินนั้น ความสัมพันธ์ของพระเจ้าโกจงและ พระมเหสีมินนั้นแน่นแฟ้นมากขึ้น พระมเหสีมินก็ยังเอาใจพระเจ้าโกจง จึงทำให้พระเจ้าโกจงนั้นทรงรักพระมเหสีมินอย่างไม่ต้องสงสัย

2. พรรณนาโวหาร

พรรณนาโวหารนั้น เป็นโวหารที่แต่งเพื่อให้เกิดจินตภาพ หรือ เกิดอารมณ์คล้อยตาม การพรรณนาในนวนิยายเรื่องนี้เป็น การพรรณนาบุคคล ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พระนางทรงกระชับชุดนอนผ้าไหมไว้แนบพระวรกาย ในกระจกปรากฏภาพเรือนร่างสตรีที่แข็งแรง เจริญวัยเต็มที่ และมีเสน่ห์น่าดึงดูดใจ ไม่ใช่เรือนร่างแบบบาง ยังไม่เจริญวัยของเด็กสาวอายุสิบหก ชั่วโมงนั้นพระมเหสีมินสะอื้นพระทัย พระนางทอดพระเนตรพระองค์เองในกระจก จมูกโด่งเป็นสัน

ดวงตา ทั้งคู่กระจ่างใส ลำคอและผิวพรรณอัมเอิบขาวผุดผ่องดุจหิมะ ปทุมถันเต่งตึง...เรือนร่างของ
พระนางเผย ความงดงามมีเสน่ห์ดึงดูดสายตา สตรีอายุี่สิบเปรียบประดุจบุปผชาติที่กำลังเบ่งบานเต็มที่
(หน้า๑๒๕)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้แต่งต้องการพรรณนาพระมเหสีมินว่า พระนางนั้นเริ่ม
เข้าสู่ช่วงเจริญวัย เป็นสาวงามขึ้น หลังจากอภิเษกสมรสกับพระเจ้าโกจงเป็นเวลาร่วมสองปี

3. การใช้ภาพพจน์

ผู้ศึกษาพบว่า ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด ผู้แต่งใช้ภาพพจน์ เพียง
แบบเดียวคือ อุปมา

อุปมา กล่าวคือ ผู้ศึกษาพบว่า ผู้แต่งใช้ภาพพจน์แบบอุปมา เพื่อเปรียบเทียบลักษณะเหตุการณ์
เปรียบเทียบลักษณะบุคคลและเพื่อเปรียบเทียบลักษณะทางกายภาพของบุคคล

- เปรียบเทียบลักษณะเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

ก่อนที่พระเจ้าลีพยองจะได้รับเลือกเป็นพระราชานั้น ทรงใช้ชีวิตสุขสำราญตามอัธภาพที่เกาะ
กังฮวา กล่าวได้ว่าราวกับใช้ชีวิตอยู่ในสวนดอกท้อก็ไม่ปาน พระองค์ไม่ปรารถนาราชบัลลังก์
ซึ่งผู้คนต่างเฝ้าใฝ่ฝันถึง แต่กลับรู้สึกจุกจุกประทับใจอยู่บนพงหนาม ต้องทนใช้ชีวิตเยี่ยงนี้ถึง 14 ปี
จนพระวรกายอ่อนแอ ประชวรและเสด็จสวรรคตละ โลกไปตอนพระชนมายุเพียง 33 พรรษา

(หน้า 29)

จากข้อความข้างต้น ผู้แต่งพรรณนาถึงเหตุการณ์ สถานภาพของพระลีพยองว่า ทรง
ใช้ชีวิตสุขสำราญตามอัธภาพ ตัดขาดจากปัญหาภายนอกโดยผู้แต่งได้นำเอา “บันทึบทกวีธารสวน
ดอกท้อ” ของเถาหยวนหมิง กวีเอกสมัย ตงจิน ของจีน ซึ่งกล่าวถึงดินแดนในอุดมคติ โดยมีเนื้อเรื่อง
ว่า ชาวประมงคนหนึ่งได้ พลัดหลงเข้าไปในสวนดอกท้อ ไปพบโลกอีก โลกหนึ่งซึ่งตัดขาดจากโลก
ภายนอก สถานที่นั้น ไม่มีความวุ่นวาย ไม่มีการเปลี่ยนราชวงศ์ ไม่มีการเกณฑ์แรงงานและภาษีทุก
ชนิด ชาวบ้านมีชีวิตแสนสุข มีความเป็นอยู่อุดมสมบูรณ์ ไม่มีการชิงดีชิงเด่น

- เปรียบเทียบลักษณะบุคคล ดังตัวอย่าง

ตอนนั้นเพื่อหลบเลี่ยงการกดขี่ข่มเหงของตระกูลคิม ซึ่งชอบก่นเก็บความมุ่งมาดปรารถนาของ
ตนไว้ในใจ แสร้งทำตัวประจุกสุ่นขจรจัดเที่ยวขอเหล้าดื่มตามท้องถนน เก็บเบี้ยเล็กๆ น้อยๆ
จากบ่อนพนันมาใช้

(หน้า33)

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่าผู้แต่งได้พรรณนาถึงสภาพของ คิมฮึงซอน ที่ต้องทำตัวร่อนเร่ เทียวขอเหล้าชาวบ้านเหมือนคนจรจัด ทั้งที่ตนนั้นต้องเก็บความแค้นที่มีต่อตระกูลคิม ไว้

- เปรียบเทียบลักษณะทางกายภาพของบุคคล

พระเจ้าโกจงอาศัยแสงจันทร์สุกสว่างทอดพระเนตรสตรีนางนั้นอย่างละเอียด หากเห็นเพียงเรือนร่างของนางแอบข้อมด้วยสีเทาเงินของแสงจันทร์ มองดูงดงามประดุจบุปผาชาติบนสรวงสวรรค์ สตรีนางนั้นถูกพระเจ้าโกจงทอดพระเนตรรู้สึกเงินอายจนต้องก้อศีรษะลงต่ำ แสงจันทร์จึงส่องกระทบต้นคอกาวยเนียน ท่วงท่าของนางงดงามมากจนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูด

(หน้า 61)

จากข้อความข้างต้น ผู้แต่งต้องการสื่อถึงความงามของพระสนมลิเหมือนกับดอกไม้ในสวรรค์ ที่เมื่อพระเจ้าโกจงเห็นนั้น นางรู้สึกอาย ลักษณะท่าทางเงินอายนั้น งดงามมากไม่แพ้กัน

วิเคราะห์คุณค่าของนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด

คุณค่าของนวนิยายนั้นมีหลายด้านด้วยกัน สำหรับนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจายอง ราชนิบัลลังก์เลือด มีคุณค่าอยู่ 4 ด้าน

1. ด้านประวัติศาสตร์

ด้านประวัติศาสตร์ การสืบราชสมบัติของเกาหลีประเทศเกาหลีมีสัมพันธไมตรีกับจีนมาแต่ช้านาน ประเทศจีนนั้นถือเป็นประเทศที่อารยธรรมมาช้านานและ ด้วยภูมิประเทศที่ใกล้กัน ดังนั้นประเทศจีนจึงมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิต อาทิ ศิลปะ ความเชื่อ ประเพณี เป็นต้น รวมทั้ง กฎมณเฑียรบาล ที่เป็นข้อปฏิบัติภายในและประเพณีต่างๆภายในวัง อาทิ การสืบราชสมบัติที่ตามกฎมณเฑียรบาล นั้นให้เลือกพระญาติสนิทขึ้นมาเป็นพระราชินีหรือเลือกเชื้อพระวงศ์คนใดคนหนึ่ง เมื่อปีที่ ค.ศ. 1863 พระเจ้าชอลจง พระราชองค์ที่ 25 แห่งอาณาจักรโชซอนเสด็จสวรรคต พระเจ้าชอลจงมีโอรสห้าพระองค์แก่โอรสทั้งห้าหากไม่อ่อนแอไร้ความสามารถก็สิ้นพระชนม์ไปแล้ว จึงไม่มีผู้ใดสืบทอดราชบัลลังก์ตามกฎมณเฑียรบาลนั้นให้เลือกพระญาติสนิทขึ้นมาเป็นพระราชินีหรือเลือกเชื้อพระวงศ์คนใดคนหนึ่ง แต่จะเลือกผู้ใดมาสืบทอดราชสมบัตินั้นยังเป็นที่ถกเถียงกัน ผู้มีอำนาจต่างๆ ต่างแย่งชิงราชบัลลังก์ ทำให้ตระกูลคิมที่มีอำนาจในราชสำนักอยู่ในขณะนั้นรู้สึกหวาดวิตกเป็นอย่างยิ่ง เช่น

“ ตามกฎมณเฑียรบาล เรื่องนี้ต้องให้ผู้อาวุโสสุดในวังเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะให้ใครเป็นพระราชินี เมื่อคราวคัดเลือกพระเจ้าชอลจงนั้น ผู้อาวุโสสุดคือพระมเหสีในพระเจ้าซุนโจเป็นผู้ตัดสิน หากขณะนี้มีอดีตพระมเหสีสามพระองค์คือพระมเหสีโซในพระเจ้าอึคจง พระมเหสีฮงในพระเจ้าฮงจงและพระมเหสีคิมในพระเจ้าฮงจง ผู้ที่มีอาวุโสสุดคือพระมเหสีโซจึงเป็นผู้มีอำนาจตัดสิน ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ตระกูลคิมเกร็งเกรงเป็นที่สุดก็คือพระมเหสีโซในพระเจ้าอึคจงนั่นเอง ”

(หน้า 30)

1.1 ประวัติศาสตร์ของโลกภายนอก

ที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากประเทศต่างๆ ที่ต้องการเข้าครอบงำเกาหลี โดยเริ่มจากการเซ็นสนธิสัญญาต่าง ระหว่างกัน

ช่วงเวลาที่ยาญกักรโชซอนตกอยู่ในภาวะระส่ำระสายนี้เอง สถานการณ์โลกเกิดการผันผวนเช่นกัน บริเวณเอเชียตะวันออกและคาบสมุทรเกาหลีจึงกลายเป็นที่แย่งชิงกัน ตะวันตกอ้างว่าโชซอนเป็นประเทศของราชวงศ์ชิง

จึงเรียกร้องให้อำนาจและสิทธิของพวกเขาครอบคลุมไปถึงคาบสมุทรเกาหลี ตะวันตกพยายามเรียกร้องอย่างไร เหตุผล รัฐบาลชิงจึงปฏิเสธอย่างเด็ดขาด เหตุผลคือจีนให้อิสระในการปกครองตนเองแก่อาณาจักรโชซอนและจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในด้วยเหตุนี้ทำให้อังกฤษ ฝรั่งเศส อเมริกาและประเทศอื่นๆ ทางตะวันตกจึงบุกเข้าทางน่าน้ำทิศใต้ ส่วนรัสเซียบุกเข้าทางทิศเหนือทางบกเพื่อกดดันโชซอน

รัสเซียจึงขยายอำนาจไปยังพื้นที่ตอนเหนือของมหาสมุทรแปซิฟิก หลังจากสงครามไครเมีย (ค.ศ. 1854-1856) การขยายอำนาจในบริเวณทะเลดำของรัสเซียถูกขัดขวางโดยอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ดังนั้นรัสเซียจึงหันมาขยายอำนาจในจีนและเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือแทนซึ่งได้กลายเป็นนโยบายรุกรานลงใต้ของรัสเซีย ปี ค.ศ. 1860 รัสเซียอ้าง ‘สนธิสัญญาปักกิ่ง’ เข้ายึดครองพื้นที่ 400,000 ตารางกิโลเมตรทางตะวันออกของแม่น้ำอัสซูริของจีน และขยายบริเวณ ไปถึงดินแดนที่อยู่ติดกับโชซอน จึงคุกคามความปลอดภัยของโชซอนอย่างมาก

เรือสินค้าของรัสเซียเคยรุกล้ำเข้ามาในน่านน้ำโชซอน แควอนกุนที่ปกครองประเทศในสมัยนั้นพยายามฟื้นฟูระบบการปกครองที่ใกล้พังพินาศ ปรามปรามกบฏชาวนา และตั้งกานเสวยสุขบนความหิวหิวรุ่งเรืองของราชสำนัก ด้วยเหตุนี้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ระหว่างประเทศที่ย่ำแย่ขึ้นทุกวัน และการคุกคามของประเทศแถบยุโรปและอเมริกาเหนือโดยเฉพาะอย่างยิ่งรัสเซีย แควอนกุนจึงตัดสินใจใช้นโยบายปิดประเทศ

แควอนกุนยึดถือการเพิ่มความเข้มแข็งในการป้องกันประเทศเป็นหลัก ขึ้นแรกปฏิรูประบบการทหาร เพิ่มกฎระเบียบอันเข้มงวด ปรับปรุงการแบ่งสรรกำลังทหาร ปรับระบบการบังคับบัญชาของทหาร เสริมความเข้มแข็งในการป้องกันเส้นทางและตัวเมืองบนสองฝั่งมหาสมุทรอย่างเกาะกังฮวา ดงคโยและเกาะของจง รวมถึงปิดปากแม่น้ำฮันกังก์ที่ออกสู่ทะเล เลื่อนตำแหน่งผู้บัญชาการทัพเรือให้สูงขึ้น โดยมีหน้าที่ควบคุมดูแลกรมทหารกลาง ในขณะเดียวกันให้บุกแผ้วถางที่ดินบริเวณชายแดนภาคเหนือทำการเพาะปลูก เพื่อห้ามไม่ให้เปิดการค้าเสรีหรือติดต่อกับรัสเซีย ตอนที่ประเทศเผชิญวิกฤตจากภายนอกนี้เอง ผู้นำศาสนาคริสต์นิกายดรมันคาทอลิกในโชซอนเริ่มลุกฮือขึ้นก่อน เนื่องจากแนวคิดของศาสนาคริสต์ขัดแย้งกับความเชื่อในลัทธิขงจื้อของอาณาจักรโชซอน ทำให้ชาวคริสต์ถูกราชสำนักกดขี่อย่างหนัก แต่ก็ได้เผยแพร่แนวคิดทางศาสนาออกไปอย่างกว้างขวาง ตอนนั้นผู้นำคริสต์บิชอปแบร์ดเนซ เป็นต้น ได้ยื่นข้อเสนอต่อแควอนกุน หากให้อิสระในการเผยแพร่ศาสนา ฝรั่งเศสจะให้ความช่วยเหลือโชซอนในการต่อต้านรัสเซีย แต่แควอนกุนปฏิเสธอ้างเหตุผลว่าศาสนาคริสต์เป็นสุนัขรับใช้ศัตรู จึงได้สังหารหมู่ชาวคริสต์ไปจำนวนมาก ผู้คนที่ถูกฆ่าในเวลานั้นมีจำนวนหลายหมื่นคน ในจำนวนนั้นมีมิชชันนารีชาวฝรั่งเศสถูกฆ่าตายไปเก้าคน การสังหารหมู่ครั้งนั้นเรียกว่า “ค่ายปีศาจของอิน”

ต่อมาเมื่ออุปทูตฝรั่งเศสประจำประเทศจีนรู้เรื่องนี้ จึงต้องเรียนต่อจิ้งหลีหย่าหมิน ของรัฐบาลชิงความว่า “พระเจ้าฟรานซิสทรงไม่ให้อภัยพฤติกรรมป่าเถื่อนเช่นนี้ ทรงมีพระบรมราชโองการให้กองทัพเรือบุกยึดโชซอน ปลดกษัตริย์องค์ปัจจุบันและคัดเลือกกษัตริย์องค์ใหม่ตามพระราชดำริของพระองค์ ถึงแม้โชซอนจะเป็นประเทศราชของจีนก็ให้อิสระในการปกครองตนเองแก่โชซอนก็ตาม ทว่าครั้งนี้จีนห้ามแสดงความคิดเห็นคัดค้านอย่างเด็ดขาด” หลังจากทีรัฐบาลชิงได้ได้ยินข่าวการสังหารหมู่ ‘ค่ายปีศาจของอิน’ รู้สึกว่าเหตุการณ์ครั้งนี้รุนแรงมาก และเป็นกังวลว่าฝรั่งเศสจะอาศัยโอกาสนี้แก้แค้น โดยใช้กำลังทหาร ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับ

ฝรั่งเศสได้ ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ ทางหนึ่งของจึงได้แจ้งให้หาหมื่นตอบจดหมายฉบับนี้ ทางหนึ่งจึงให้แจ้งให้หาหมื่นตอบจดหมายไปที่กรุงฝรั่งเศส ขอร้องไม่ให้ใช้กำลังทางทหาร อีกทางหนึ่งให้ส่งสารไปที่ราชสำนักไซลอน แจ้งการตัดสินใจของฝรั่งเศสและเตือนให้เตรียมตัวตั้งรับไว้ดี

แควอนกุนไม่แตกตื่นตกใจกับข้อความที่เงินแจ้งมา ทางหนึ่งมีบัญชาให้ส่วนราชการท้องถิ่นเพิ่มความแข็งแกร่งในการป้องกันประเทศ อีกทางหนึ่งให้กวาดล้างชาวคริสต์อย่างเร่งด่วน

เดือนกันยายนปีเดียวกัน โรเซอ นายพลเรือฝรั่งเศสนำกองทัพเรือ 7 ลำออกจากเซียนไถของจีน วางแผนเข้ายึดเกาะกังฮวา โดยจะขึ้นบกที่ตุงจินและมุ่งตรงสู่เมืองหลวง ทหารฝรั่งเศสบุกขึ้นจอบจกขานของ เกาะกังฮวา แต่ถูกทหารจับไล่ออกไป ต่อมาตอนบุกขึ้นมุนซุซอนของ เมืองคุงจิน แต่ถูกทหารลาดตระเวนนามว่าฮันซงคิน โจมตีจนพ่ายกลับไปเหล่าทหารล่าถอยกลับไปอย่างหลอ่ ดังนั้นในประวัติศาสตร์จึงระบุว่าฝรั่งเศสใช้กำลังทหารบุกเกาะหลีเป็นเวลาสองเดือนกว่ากลับพ่ายแพ้จนต้องล่าถอยกลับไป การบุกกรุกจากต่างชาติครั้งนี้เรียกว่า “พยอนอินฮังโย”

ดังนั้นการรุกรานของกองทัพเรือฝรั่งเศสถือเป็นประวัติศาสตร์ของไซลอนที่ก่อให้เกิดหาวาดหวังไปทั่วบ้านทั่วเมือง ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับการรุกรานจากต่างชาติกลับยิ่งปลุกกระดมให้ราษฎรเกิดจิตสำนึกชาตินิยมขึ้นมาจึงตัดสินใจร่วมแรงร่วมใจขับไล่ศัตรู นี่คือนโยบายที่ทำให้ได้ชัยชนะในการรบครั้งนี้เอง แควอนกุนฮึกเหมิมลำพองใจคิดว่า การได้ชัยชนะจากฝรั่งเศสเป็นผลมาจากการบัญชาการของตน และยังคงใช้นโยบายกวาดล้างอย่างป่าเถื่อนต่อไป

ก่อนหน้าที่กองทัพเรือฝรั่งเศสยกพลบุกขึ้นเกาะกังฮวา เรือสินค้าอเมริกันที่ติดอาวุธชื่อว่าเจเนอรัลเชอร์แมน (General Sherman) เคยล่องลำแม่น้ำแดงเข้าสู่ไซลอนโดยพร้อมทั้งส่งคนสามคนขึ้นบกเพื่อไปสำรวจพื้นที่บริเวณ 10 ไมล์จนถึงบริเวณออกอนจี จากนั้นอยู่ๆ ก็โจมตีเรือไซลอนที่มาสังเกตการณ์ จับตัวนายทหารที่มาสอดแนมเป็นตัวประกัน และเรียกร้องขอข้าวสาร 1,000 ตัน เงินทอง และโซมเป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนในการถอยกลับ อีกทั้งยังแกล้งยิงปืนใส่ทหารไซลอนบนฝั่งเพื่อเป็นการข่มขู่ ทหารไซลอนอดกลั้นต่อไปไม่ไหวจึงตัดสินใจได้ตอบ ทหารคนหนึ่งได้เข้าไปช่วยเหลือทหารที่ถูกจับไว้บนเรือออกมา จากนั้นอาศัยจังหวะที่น้ำลดท้องเรือติดสันทราย ใช้ไปเผาจนทำให้ผู้คนในเรือเจเนอรัลเชอร์แมนตายหมด

ปีที่สี่ของพระเจ้าโกจง (ค.ศ. 1868) อเมริกาส่งเรือรบอเมริกันรุกล้ำเข้าสู่แม่น้ำไซลอน โดยใช้เรือเรือเจเนอรัล เชอร์แมนเป็นข้ออ้างว่าต้องการตรวจสอบเรื่องเรือเจเนอรัล เชอร์แมนและสำรวจช่องทางเดินเรือบริเวณชายฝั่งทะเลเหลืองและมณฑลพยองอัน เดือนเมษายน ปีที่เจ็ดของพระเจ้าโกจง (ค.ศ. 1871) อุปทูตอเมริกันประจำเมืองปักกิ่งส่งพลเรือตรีรอดเจอร์ (Rear Admiral John Rodgers) แห่งกองทัพเรือรบเอเชียติก (Asiatic Squadron) นำเรือรบห้าลำบุกเข้าเกาะกังฮวา ทิศเหนือให้ใช้กำลังทหารยกพลขึ้นบกที่อำเภอควางซงของ เกาะกังฮวา การกระทำนี้คุกคามรัฐบาลแควอนกุนอย่างหนักและบีบบังคับให้เซ็นสนธิสัญญาการค้ากับอเมริกา แควอนกุนปฏิเสธและสั่งให้ทหารเรือของกรมทหารกลางเข้าโจมตีทหารอเมริกัน ทหารทั้งหมดยอมสละชีพทิ้งไว้ที่อำเภอควางซงเพื่อสร้างความเสียหายให้กับศัตรูมากที่สุด ในสงครามเลือดนี้ เมื่อผู้บุกรุกชาวอเมริกันเผชิญกับนโยบายปิดประเทศของไซลอนจึงต้องเลิกสัมสงครามกับกังฮวา แควอนกุนตอบปฏิเสธข้อเรียกร้องของอเมริกา ในขณะที่อเมริกาพยายามหาว่าสนธิสัญญาการค้ากับแควอนกุน ได้เขียนสัญญาขึ้นฉบับหนึ่ง แต่เมื่อความพยายามในการเจรจา

ทั้งหมดประสบความสำเร็จแล้ว จึงสั่งให้ถอดทัพเรือออกจากโซซอน และมุ่งหน้ากลับไปยังเมืองเทียนไถของจีน การบุกรุกเกาหลีของอเมริกาครั้งนี้เรียกว่า “จีนมิชังโย”

หลังจากที่ขับไล่การรุกรานของตะวันตกไปได้ถึงสองครั้ง แควอนกุนซึ่งปิดตัวเองจากสถานการณ์โลกผู้ลี้ภัยก็เหิมลำพองใจ คิดว่าอาณาจักร ภายใต้การปกครองของตนจะต้องยืนได้ด้วยตนเองและตัดขาดความสัมพันธ์กับประเทศต่างๆ ในโลกได้แน่ ด้วยเหตุนี้จึงพยายามรักษาระบบศักดินาแบบเก่าไว้อย่างเหนียวแน่น แควอนกุนบัญชาให้นำคำขวัญตอน “พยองอินชังโย” ที่ว่า “เราต้องต่อสู้ป้องกันชาติจากการรุกรานของพวกป่าเถื่อนชาวตะวันตกและการพยายามเจรจาใด ๆ กับพวกป่าเถื่อนเหล่านี้ถือว่าเป็นการขายชาติ” จารึกไว้แผ่นหินแล้วตั้งชื่อว่าอนุสาวรีย์รักชาติและเมืองต่อต้านชาวต่างชาติ และให้ตั้งไว้บนถนนใหญ่ของเมืองหลวงและเมืองสำคัญทั่วประเทศ ความเจริญก้าวหน้าของโลกวิ่งสวนทางกับความปรารถนาของแควอนกุน สำหรับราชสำนักที่ประสบกับภาวะขาดแคลนอย่างหนัก งบประมาณของประเทศที่สูญเสียไปกับการรบทั้งสองครั้ง จึงเป็นภาระที่ใหญ่หลวงมาก สถานการณ์เลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ ราษฎรทั่วประเทศลำบากยากแค้นถึงขีดสุด ในสถานการณ์เช่นนี้ราษฎรจำเป็นต้องลุกฮือขึ้นมาและค่อยๆ ลุกลามจนกลายเป็นจลาจล การจลาจลภายในประเทศบวกกับการคุกคามจากต่างชาติเป็นมหันตภัยคุกคามความมั่นคงของรัฐบาลแควอนกุน ปีที่เก้าของพระเจ้าโกจงเกิดจลาจลขึ้นในหลายเมืองแฮจูและอันดง แควอนกุนจึงถูกกดดันจากรอบด้าน

(หน้า 102)

1.2 ที่มาของสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์

พระราชวังคยองบกคุง

พระราชวังคยองบกเป็นพระราชวังที่พระเจ้าแทโจ ลีซอสร้างขึ้นตอนเริ่มอาณาจักร โซซอนเพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของราชสำนักเริ่มต้นก่อสร้างในปีที่สามของพระเจ้าแทโจ (ค.ศ. 1394) และเสร็จสิ้นลงในเดือนกันยายนของปีถัดมา สร้างตามแบบพิมพ์นครต้องห้ามของจีน ชื่อของพระราชวังคยองบกเป็นชื่อที่ตั้งไว้ตั้งแต่ก่อสร้างเมืองหลวงโดยนำมาจากประโยคในคัมภีร์ชือจิงที่ว่า “อายุยืนหมื่นปี รื่นรมย์เสพสุขไม่จีจาง” ต่อมาปีที่แปดของพระเจ้ามยองจง (ค.ศ.1553) พระราชวังคยองบคมีอายุครบ 160 ปีก็ได้เกิดไฟไหม้ขึ้นจึงมีพระบรมราชโองการให้ซ่อมแซมส่วนที่ถูกไฟไหม้ในปีถัดมา ผ่านไปอีก 39 ปี ในสมัยพระเจ้าซอนโจ ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นอีกครั้งตอนสงครามอิมจิน (Imjin War) ระยะเวลา 270 ปีหลังจากนั้นจึงตกอยู่ในสภาพทรุดโทรมมาโดยตลอด และเนื่องจากอยู่ในภาวะทรพีในท้องพระคลังร่อยหรอทำให้พระราชวังก่อนๆ ไม่กล้าสร้างพระราชวังคยองบคขึ้นใหม่

(หน้า 100)

1.3 ประวัติศาสตร์การปกครอง

ในสังคมของเกาหลี โดยในสังคมเกาหลีนั้นมีการแบ่งชนชั้น เหล่าชนชั้นสูงในสังคมไม่ว่า ข้าราชการ ขุนนาง หรือที่เรียกกันว่า ขนชั้นยังบัน จะได้รับการศึกษาใน หอบัณฑิต ที่เรียกกันว่า ซอวอน ภายในซอวอนนั้นมีการปกครองตนเองแยกจากสังคมภายนอก กล่าวคือมีกฎข้อปฏิบัติภายใน และเนื่องจากเป็นสถานที่ศึกษาของเหล่าชนชั้นสูงในสังคม จึงได้รับการยกเว้นภาษี และสามารถเกณฑ์แรงงานให้มาทำงานภายในได้ ดังนั้นเมื่อสังคมในเกาหลีมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ซอวอนที่มีรูปแบบและอำนาจปกครองของตัวเองจึงขัดกับความต้องการของแควอนกุน ที่จะปฏิวัติระบบการปกครองให้แตกต่างจากษัตริวงศ์ที่ผ่านมาอย่างชัดเจน

หลังจากนั้นแควอนกุนยังจัดระเบียบซอวอนหรือหอบัณฑิตซึ่งเป็นแหล่งรวบรวมยังบัน เพื่อวางแผนเพิ่มความเข้มแข็งให้ศูนย์กลางปกครอง

ซอวอนเป็นสถานที่หลบความวุ่นวายของโลกภายนอกเพื่อบำเพ็ญตนและแสวงหาความสงบ ตั้งอยู่ใกล้ริมน้ำเจียบสวดและมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล เป็นที่ที่ใกล้ชิดธรรมชาติอย่างที่สุด ซอวอนมีประวัติศาสตร์ยาวนานถึง 300 กว่าปี ช่วงแรกซอวอนสร้างเลียนแบบสำนักไป่ลู่ต้ง ของจีน ในสมัยพระเจ้ามยองจงเริ่มมีซอวอนพระราชทานเช่นนี้แล้ว ซอวอนประเภทนี้ได้รับพระราชทานที่ดินและคนรับใช้ อีกทั้งงดเว้นการจ่ายภาษีและเกณฑ์แรงงาน นอกจากนี้ยังมีการสร้างซอวอนเพิ่มขึ้นอีกมากมายจนกระทั่งกลายเป็นที่นิยมไปทั่วในภายหลัง ช่วงแรกที่แควอนกุนจัดระเบียบมีซอวอนพระราชทานและแบบทั่วไปรวมทั้งหมด 600 กว่าแห่ง

ซอวอนเหล่านี้ไม่เพียงใช้อำนาจอุดหนุนเงินทองจากขุนนางท้องถิ่นและชาวบ้าน ยังยึดครองที่ดิน บังคับใช้แรงงานชาวบ้าน และตั้งตัวเป็นศาลเดี่ยวทางหนึ่งเป็นสถานที่เผยแพร่แนวคิดลัทธิขงจื้อ ถือพรรณถ้อยพวก ถกเถียง แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ผู้ก่อตั้งซอวอนส่วนใหญ่ล้วนเคยรับราชการในราชสำนักมาก่อนและต่างครอบครองที่ดินขนาดใหญ่จึงเรียกขานกันว่า “ซาริม” ไม่เพียงแต่มีสิทธิ์เข้าออกศูนย์กลางการปกครองได้ตามอำเภอใจ ยังสามารถควบคุมดูแลชาวบ้านที่อาศัยที่ดินในปกครองได้ ด้วยเหตุนี้ซอวอนจึงเป็นศูนย์กลางการศึกษา และเป็นศูนย์กลางการปกครองท้องถิ่นอีกด้วย

2. ด้านปรัชญาการปกครอง

ปรัชญาการปกครอง ที่ได้อ้างอิงเหตุการณ์ในยุคเซี่ย ซาง โจวของจิน ยี่จื่อและหลู่หย่า (เจียง จื่อหย่า หรือ เกียงจูเหย) ต่างเป็นขุนนางผู้ปราดเปรื่อง ยี่จื่อ ช่วยซางถึง ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ซาง ให้รับชนะเซี่ยเจี่ยแห่งราชวงศ์เซี่ย ส่วนเจียงจื่อหย่าช่วยโจวอู่หวังล้มราชวงศ์ซาง และตั้งราชวงศ์โจวได้สำเร็จ ทั้งสองเคยรับใช้ผู้นำในราชวงศ์ก่อน ภายหลังจึงค่อยเปลี่ยนฝ่ายไปช่วยเหลือผู้นำคนใหม่ที่มีคุณธรรม

ในตอนพระมเหสีมินเยี่ยมสองสามีภรรยาตีแจมขอนเพื่อให้ ลีแจมขอนอยู่ฝั่งของตน โดยกล่าวถึงการตัดสินใจของแควอนกุนที่ให้ “ซอนฮาจางอัน” ที่เป็นเพียงคนชั้นต่ำ ให้เป็นคนสนิท และให้ครอบครองอำนาจต่างๆ ลีแจมขอนที่เป็นลูกชายกลับไม่ได้รับตำแหน่งสำคัญ

“โบราณว่าไว้ถ้าแชนต้องโค้งเข้าด้านใน กุกแทกกลับเรียกใช้แต่คนไร้ประโยชน์ แต่บุตรคนโตของคณกลับอยู่ในตำแหน่งไม่สำคัญแบบนี้ ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าท่านพ่อคิดอะไรอยู่”

(หน้า 138)

ส่วนคนที่กล่าวมาจากบทสนทนาข้างต้น ‘ถ้าแชนต้องโค้งเข้าด้านใน’ กล่าวได้ว่า ควรให้ความสำคัญกับพวกพ้องของตนมากกว่าคนนอก

“ การใช้หลักการปกครอง จากหลักปรัชญาขงจื่อ เห็นได้จากตอนที่แควอนกุนเข้าเฝ้าพระมเหสีโซ เพื่อทูลรายงานถึงการขยายอำนาจของสกุลมิน ทั้งนี้เพื่อให้พระมเหสีโซคิดถึงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาของราชวงศ์ ที่เคยมีการตั้งพระมเหสีและต่อมาอำนาจของตระกูลพระมเหสีต่างแพร่ขยายไปยังอำนาจปกครองต่างๆ กษัตริย์จึงเป็นเพียงหมากตัวหนึ่ง โดยมีพระมเหสี คอยชักนำอยู่เบื้องหลัง แต่เมื่อพระมเหสีโซรับฟังถึงตำแหน่งต่างๆที่พระมเหสีมิน ตั้งให้ พระมเหสีโซกลับไม่แปลกใจซ้ำยังเห็นด้วยกับการมอบหมายตำแหน่งของพระมเหสีมิน เพราะตระกูลของพระมเหสีมินนั่น ก็คือตระกูลของภริยาแควอนกุน เช่นกัน

“เวลานี้ไม่มีใครที่ล่วงรู้ความเป็นไปของโลกตีเท่าท่านแล้ว ท่านทราบเรื่องราวการบ้านเมืองดีและรู้จักเลือกใช้คน คงไม่ยอมรับฟังถ้อยคำเหลวไหลพวกนั้นของคนที่ชอบสร้างปัญหาให้ไหม”

“กระหม่อม...”

“อีกอย่าง โบราณว่าไว้ ศึกษาความรู้และคุณธรรมให้เพียงพอพร้อมจัดการครอบครัวให้เรียบร้อย บริหารปกครองประเทศชาติให้ดีเลิศ และดูแลปวงชนให้สุขสงบ ส่วนปัญหาเรื่องตระกูลมินรับราชการในราชสำนักมากเกินไป นี่ถือเป็นความผิดพลาดในการบริหารประเทศของท่าน คำร่ำลือนี้อาจไม่ค่อยเหมาะสมนัก ท่านลองใคร่ครวญดูดี เถอะ”

(หน้า 169)

จากข้อความข้างต้น จุดประสงค์ที่แควอนกุนเข้าเฝ้าพระมเหสีโซ เพื่อบอกถึงพฤติกรรมของพระมเหสีมินว่า พระมเหสีนั้น เริ่มวางอำนาจให้กับตระกูลมิน ตระกูลมินเริ่มได้รับตำแหน่งหน้าราชการในตำแหน่งสูงมากขึ้น แควอนกุนทูลเรื่องนี้เพื่อหวังให้พระมเหสีโซรำลึกถึงครั้งตระกูลคิม ฝ่ายพระสนมที่ได้รับแต่งตั้งเป็นพระมเหสีในภายหลัง ได้วางอำนาจไว้อย่างแน่นอน ทำให้กษัตริย์ตั้งแต่สมัยพระเจ้าฮโยจง ไม่มีอำนาจทางการเมือง เพราะตระกูลคิมนั้นครอบงำมาหลายยุคหลายสมัย แต่เมื่อพระมเหสีโซได้ขึ้นดั่งนั้นแล้ว กลับเพิกเฉยในสิ่งที่แควอนกุนเล่า

จากคำกล่าวของพระมเหสีโซได้สะท้อนถึงปรัชญาการปกครอง ที่หลักขงจื้อ ว่า ถึงยังงั้นนั้นการปกครองนั้น เราต้องให้ความใส่ใจกับคนในครอบครัวเช่นกัน พระมเหสีมินนั้นถึงอย่างไร ก็ถือเป็นพระญาติของแควอนกุนเช่นกัน คล้ายกับสุภายิตไทย “ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า” เมื่อเรามีหน้าที่ต้องปกครองราษฎรนั้น เราต้องปกครองคนในครอบครัวเช่นกัน

4. ด้านวัฒนธรรม

ผู้ศึกษาพบว่า ด้านประเพณีและวัฒนธรรม ในนวนิยายเรื่องนี้ ส่วนใหญ่ เป็นกฎราชสำนัก ขอบบังคับภายในวังหลวงต่างๆ จากที่กล่าวมาข้างต้น เนื่องจากประเทศจีนนั้นมีอิทธิพลต่ออาณาจักร โชซอนแทบทุกด้าน ซึ่งรวมถึง กฎมณเฑียรบาล ที่เป็นกฎข้อบังคับภายในราชสำนัก อาทิเช่น การคัดเลือกพระมเหสี ที่ตามกฎมณเฑียรบาล จะต้องคัดเลือกหญิงสาวบริสุทธิ์ ที่มีครอบครัว ชาติตระกูลที่เพียบพร้อม ซึ่งเด็กกำพร้าอย่าง มินจาของไม่มีสิทธิ์ ได้รับการคัดเลือก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เรื่องนี้ข้าเล่าให้เจ้าฟังเพียงคนเดียว ข้าเพิ่งเข้าเฝ้าพระมเหสีโซ ทรงตัดสินพระทัยแล้วว่า จะเลือกจายอง เป็นพระมเหสี”

“อะไรนะ ทรงตัดสินพระทัย เช่นนั้นจริงๆ หรือเจ้าคะ”

บูแดบูอินตกตะลึงตาค้าง แล้วข้อนถามทันที

“แต่สตรีที่กำพร้าบิดาจะเป็นพระมเหสีได้จริงๆ หรือเจ้าคะ”

“ใช่แล้ว กฎมณเฑียรบาลระบุเงื่อนไขการคัดเลือกพระมเหสีไว้อย่างเข้มงวด แต่เมื่อพระมเหสีโซกับข้า ไม่ คัดค้าน ยังมีใครกล้าไม่เห็นด้วยอีกเล่า”

พระราชพิธีอภิเษกสมรสระหว่าง ระหว่างพระเจ้าโกจงและมินจายอง โดยได้บรรยายถึง เครื่องแต่งงานในราชพิธีอภิเษกสมรส อาทิเช่น หมวกมยอนรยูกวาน ที่เป็นหมวกที่มีลูกปัดร้อย เป็นเส้นๆ ประดับ เจ้าบ่าวใช้สวมในงานแต่งงาน และ ชุดกนบก ที่หมายถึงชุดแต่งงานของ เจ้าชาย

เมื่อได้เวลาไปรับเจ้าสาว พระเจ้าโกจงสวมหมวกมยอนรยูกวานและชุดกนบก หลังจากรับการคารวะ จากบรรดาขุนนาง ซึ่งนำ โดยโชดุนแล้วเสด็จขึ้นเที่ยวตรงไปรับเจ้าสาว ตลอดสองข้างทางขุนนาง ท้องถิ่นต่างโบกธงไปมาไม่หยุด ด้านหน้าก็มีทหารนำทาง และมีขุนนางป่าวประกาศและขุนนางถือธงของ การซึ่งสวมชุดเต็มยศแวดล้อมเกี่ยว ด้านหลังมีเจ้าเมืองจี่มาตามมาหลังมา ตามด้วยเกี่ยวของขุนนางพิธีการ สุดท้ายมีกองทัพทหารม้าพันนายซึ่งนำโดยแม่ทัพปกครองเดินทางตามมาอย่างเป็นระเบียบ

ทันทีที่พระเจ้าคยองเสด็จออกจากประตูแคสา ขบวนดนตรีที่ยืนรออยู่ด้านนอกประตูเมืองเริ่มประโคม ดนตรีและออกเดินนำขบวน ด้านหลังพวกเขาเป็นนักแสดงที่ได้ชุดสีเหลือง สวมหมวกฟางจำนวนนับไม่ถ้วน ร่ายรำไปพลางเดินไปพลาง ขบวนที่หรูหรากรีกกรีนและสีสันแพรวพราวร้องรำเข้าใกล้จุดหมายไปเรื่อยๆ ทั้ง ขบวนเต็มไปด้วยความสนุกสนานและการเฉลิมฉลอง หากบนพัคตร์ของพระราชินีเป็นเจ้าบ่าวกลับไร้ซึ่ง ประกายของความยินดี ถึงแม้พระองค์จะไม่กล้าปฏิเสธงานอภิเษกสมรสที่ผู้ใหญ่อัดให้ แต่พระทัยของพระองค์ กลับทิ้งไว้ที่พระสนมลี

(หน้า 71)

พระราชพิธีพระศพ การจัดราชพิธีพระศพ ตามหลักกฏมณเฑียรบาล เชื่อพระวงศ์จะต้องมี พระชนมายุ ครบปี ปีขึ้นจะ จึงจะสามารถจัดพระราชพิธีศพได้ จากในตอนที่พระมเหสีมินนั้นเสียชีวิต พระโอรสทั้งที่มีพระชนมายุเพียง 3 วัน พระมเหสีมิน พยายามให้มีการจัดงานพระราชพิธีศพขึ้น ซึ่งขัดกับกฏมณเฑียรบาล ดังตัวอย่าง บทสนทนาต่อไปนี้

“จริงหรือไม่ที่จะไม่จัดงานศพให้องค์ชาย”

“เรื่องนี้... ทูลมา มา ถึงแม้จะเป็นองค์ชาย แต่ประสูติได้สามวันก็สิ้นพระชนม์ คงไม่ถึงกับต้องจัด

ราชพิธีพระศพให้ทารก

เป็น เวลาสิบกว่าวันนะพะยะค่ะ”

(หน้า 159)

5. ความเชื่อ

โซซอนั้นได้รับอิทธิพลจาก พุทธศาสนา โดยจากความเชื่อในเรื่องการทำบุญ การพัฒนาพุทธศาสนาที่ถือเป็นบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ เพื่อให้บุญกุศลนี้คลบบันดาลให้มีความสุข และมีสุขภาพดี อายุยืนยาว และจากความเชื่อนี้เองยังส่งผลต่อชาติภพหน้า โดยในพุทธศาสนาเชื่อว่า ผู้ที่เป็นเชื้อพระวงศ์ หรือ ชนชั้นกษัตริย์นั้นเป็นผู้ที่มีบุญวาสนามาเกิด ดังนั้นสามัญชนธรรมดาจึงไม่สามารถสัมผัสเนื้อต้องตัวได้ ซึ่งรวมถึงการให้การรักษาก็เช่นกัน โดยวิทยาการแพทย์ของตะวันตก ที่จำเป็นต้องการการถูกเนื้อต้องตัว หรือ ใช้อุปกรณ์แพทย์ อาทิ เช่น การฉีดยา หรือ การผ่าตัด ที่ทำให้เกิดมีความเจ็บปวดระหว่างการรักษาได้ ผู้ศึกษาได้แบ่ง ความเชื่อที่เกิดขึ้นเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

1. ความเชื่อด้านพุทธศาสนา

‘หลังจากพระมหาสีมินประสูติพระโอรส ทรงหวั่นเกรงว่าพระโอรสจะทรงเป็นอะไรไปอีก จึงสั่งให้คนไปเชิญตัวแม่หม่อมมาคนหนึ่ง ให้นำนางสาวทองคัมภีร์เพื่อวิงวอนขอให้พระโอรสอยู่เย็นเป็นสุข อายุยืนยาว เป็นเวลาสิบกว่าวัน เท่านั้นยังไม่พอ พระมหาสีมินยังให้นำพระนามของพระโอรสไปทำนุบำรุงศาลพระโพธิสัตว์ทั่วประเทศ ค่าใช้จ่ายเหล่านี้แน่นอนว่าประเทศชาติต้องเป็นผู้รับภาระ แต่จากการคำนวณของพระคลังข้างที่ คิดว่าคงไม่อาจรับภาระค่าใช้จ่ายก้อนใหญ่นี้ได้ สุดท้ายถึงกับต้องแบ่งเงินงบประมาณของกรมคลัง และกองพลธิการมาใช้ด้วย’

(หน้า 200)

“ท่านป้า หลังจากที่รับวังเซจาออกไปนอกวังแล้ว ท่านช่วยหาหมอตะวันตกมาตรวจดูอาการของวังเซจา อย่างลับๆ ด้วยเถิด! ข้าได้ยินมาว่าหมอตะวันตกมีวิทยาการที่สูง ล่วงรู้สิ่งที่หมอมของเราไม่รู้มากมายนัก ”

“แต่พระวรกายของวังเซจาสูงส่งยิ่ง จะให้หมอตะวันตก...”

(หน้า 239)

2. ความเชื่อด้านไสยศาสตร์

ไสยศาสตร์นั้นถือเป็นศาสตร์มืดที่อันตราย โดยใช้เพื่อการสาปแช่งฝ่ายศัตรู ในวังหลวงนั้น การใช้ไสยศาสตร์ถือเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ดังนั้นจึงต้องแอบลักลอบทำพิธีขึ้น

‘ที่จริงแล้วสกุลมิน ถือว่าเป็นพวกหัวเก่า นโยบายเปิดเสรีที่พวกเขาใช้นั้น ถ้าไม่ใช่เพื่อเสริมอำนาจของตนให้เข้มแข็งก็เป็นการยอมจำนนต่อกำลังทหารของต่างชาติ ปล่อยให้พวกสกุลมินใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อ เสื่อมทราม พระมเหสีมินเอาแต่เฝ้าขอพรให้วังเซจาปลอดภัยจนถึงกับประทานเงินพันตำลึง ข้าวสารหนึ่งตัน (100 ลิตร) ผ้าหนึ่งพับให้แก่ทุกวัดบนนอกเขากิมจอง ซึ่งมีถึงหนึ่งหมื่นกว่ายอด อีกทั้งยังจัดพิธีขอพรจากสวรรค์กราบไหว้ภูตผี จุดดวงไฟสว่างไสวดูกลางวันในพระราชวังอยู่บ่อยครั้ง สุดท้ายพระมเหสีมินกุมอำนาจปกครองไม่ถึงสิบปี ท้องพระคลังก็ว่างเปล่า เพื่อแก้ไขวิกฤตทางการเงิน สกุลมินจึงเรียกเก็บภาษีบุคคลเลือดขุนเณรราชบุตร อีกทั้งยังเร่งขายตำแหน่งขุนนาง’

(หน้า๒๔๕)

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่องมินจายองราชินีบัลลังก์เลือด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์นวนิยายจีน อิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจายองราชินีบัลลังก์เลือด ตามหลักการวิเคราะห์นวนิยาย ด้าน องค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ โครงเรื่อง วิธีการสร้างตัวละคร แก่นเรื่อง กลวิธีการแต่ง รวมทั้งคุณค่าของนวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่อง มินจายองราชินีบัลลังก์เลือด

ผลจากการศึกษาพบว่า โครงเรื่องของนวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่องมินจายองราชินีบัลลังก์เลือดมีการเปิดเรื่องแบบตามปฏิทินทำให้ผู้อ่านทราบถึงที่มาของพระมเหสีมินพร้อมทั้งเหตุการณ์ในสมัย

โชซอนตอนปลาย ที่ส่งผลอย่างไรต่อการตัดสินใจของพระมเหสีมิน การดำเนินเรื่องมีอยู่ ๒ ลักษณะด้วยกัน คือ มีการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และจิตใจของตนเอง วิธีพัฒนาปมปัญหาของเรื่องมีความสอดคล้องกัน จากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ที่แสดงออกถึงการแย่งชิงอำนาจครั้งใหญ่เกิดขึ้นที่ในตอนท้ายของเรื่องนั้นจบโดยโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์เกาหลี ด้านวิธีการสร้างตัวละคร ผู้แต่งได้สร้างให้ตัวละครเป็นทั้งตัวละครน้อย ลักษณะและตัวละครหลายลักษณะ โดยพิจารณาตามบทบาทของตัวละคร แก่นเรื่อง ผู้แต่งต้องเสนอแนวคิดแก่ผู้อ่านว่า คนเรานั้นทุกคนล้วนแล้วแต่มีความโลภอยู่ภายในใจของตนเองเมื่อมีอำนาจอยู่ในมือแล้วล้วนแต่จะใช้อำนาจนั้นหาประโยชน์ให้กับตนเอง

ด้านกลวิธีการประพันธ์ พบว่ากลวิธีการเล่าเรื่องโดยผ่านตัวละคร กลวิธีการดำเนินเรื่อง ใช้วิธีเรียงลำดับตามปฏิทิน และกลวิธีการใช้สำนวนโวหาร คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหารและ การใช้ภาพพจน์แบบอุปมา ทั้งยังมีสำนวนจีนสอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่องอีกด้วย

ด้านคุณค่าของนวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลีเรื่องมินจายองราชินีบัลลังก์เลือด มี ๔ ด้าน ได้แก่ ด้านประวัติศาสตร์ ด้านปรัชญาการปกครอง ด้านวัฒนธรรม และความเชื่อ จากการศึกษพบว่า ผู้แต่งให้ความสำคัญกับเรื่องประวัติศาสตร์มากที่สุด กล่าวคือ จากกลวิธีการเล่าเรื่องผู้แต่งได้เล่าถึงชีวประวัติของพระมเหสีมินพร้อมทั้งอธิบายประวัติศาสตร์เกาหลีในสมัยโชซอนตอนปลายตัวละครพระ

มเหสีมินนั้นมีความเปลี่ยนแปลงโดยทั้งนี้ เกิดจากการรุกรานของต่างชาติ ที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของตัวละครพระมเหสีมิน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษานวนิยายแปลจีนอิงประวัติศาสตร์เกาหลี มินจาของ ราชินีบัลลังก์เลือด นั้นสามารถเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ให้กับหนังสือแปลเกาหลีเล่มอื่นๆ ที่มีเนื้อหาอิงประวัติศาสตร์เกาหลี ในช่วงสมัย ปลายโซซอนเล่มอื่นๆ ได้ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะหนังสือประเภทเดียวกันที่น่าสนใจ สำหรับผู้ที่สนใจวิเคราะห์นวนิยายแปลเกาหลีในแนวเดียวกัน คือ เจจูวอน

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารพิมพ์

ตรีศิลป์ บุญจรรย์. **นวนิยายกับสังคมไทย 2475-25000**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542

สุธีวงศ์ พงไพบุลย์. **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2513.

ลีททา พิณีจูงคล และนิตยา กาญจนวรรณ. **ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515.

สมพร มั่นตะสูตร. **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียน สโตร์, 2525

ไพบุลย์ ปิตะเสน. **ประวัติศาสตร์เกาหลี จากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์คงวุฒิคุณากร, 25425.

รวีโรช. **ชะตากรรมราชวงศ์เกาหลี**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อนิเมทกรุ๊ป, 2552

ลินจง จันทรวราทิพย์. **วรรณกรรมวิจารณ์**. กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม, 2545

หยวนเพย. **มินจายอง ราชินีบัลลังก์เลือด**. กรุงเทพมหานคร : มติชน, 2553

ฮอง จี ฮี, “เศรษฐกิจสร้างสรรค์แบบเกาหลีใต้(Creative Economy)”(เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง เศรษฐกิจสร้างสรรค์แบบเกาหลีใต้(Creative Economy), 31 สิงหาคม 2533)

Grayson, J.H. **KOREA A RELIGIOUS HISTORY**. Eastbourne : Antony Rowe Ltd, 1989

เอกสารออนไลน์

[กษิภณ](http://www.samkokview.com) แก้วคุ้มภัย. **สมเด็จพระจักรพรรดิเมียงซง**. เข้าถึงเมื่อ 9 กรกฎาคม 2555. เข้าถึงได้จาก <http://www.samkokview.com>

